LYNN FAIRFAX

Sub protecția iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de
PETRU BĂDICĂ

ALCRIS
M94

Capitolul 1

„Să fii mereu în gardă, bănuiesc că aceasta este condiția primordială“, își spuse Sandy O'Hara, în timp ce privirea îi alunecă spre piciorul gol. Uitând-se către mulțimea de chipuri care o urmăreau cu atenție, părul blond foarte subțire păru că i se înfioară. Cu o mână își aranjă costumul, apoi își lăsă brațele să atârne de o parte și de alta a corpului. Trase cu nesaț aer în piept, se întoarse pe călcâie și zâmbi strengărește.

Apropierea bărbatului acela uriaș fusese atât de rapidă și de neașteptată încât în sală se auzi un murmur. Cu o mișcare rapidă, acesta se aruncă asupra ei. Mâinile sale puternice îi strânseră încheietura subțire a mâinii drepte, întorcând-o fulgerător la spate.

În loc să încerce să se ferească din calea atacatorului, Sandy execută o mișcare neașteptată. Făcu un pas înainte către bărbat și declanșă o lovitură fulgerătoare care se opri în obrazul acestuia.

Surprins, atacatorul îi eliberă încheietura, dar era prea târziu. În numai câteva secunde era la podea încasând o serie de lovituri năucitoare.

Cei prezenți în sala sporturilor a Universității Georgetown izbucniră în aplauze și ovații. Sandy îi întinse o mână partenerului său de luptă care măsura aproape doi metri. Gus Flower era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât Sandy, dar între ei exista un respect reciproc. Se salutaseră cu o înclinare a trupului, mișcare desprinsă dintr-o veche tradiție.

– Alte întrebări?, spuse Sandy cu un zâmbet forțat.

– Ce faci dacă cineva vrea să-ți fure geanta?, se auzi o voce din spate.

– Dar dacă ești amenințată cu o armă e mai bine să lupți sau să rămâi pe loc?, se interesase cineva.

– Și dacă cineva îți pune cuțitul la gât? se interesă o tânără.

Gus și Sandy răspunseră la toate întrebările în timp ce continuau demonstrația sportivă. Au urmat câteva

procedee de autoapărare executate ca la carte de cei doi și pe care studenții le-au primit cu un murmur de încântare.

– Cum o femeie atât de frumoasă ca tine e interesată de o treabă atât de periculoasă ca autoapărarea? dori să afle o studentă aflată în primele rînduri.

– Felul în care arăt nu are nimic de-a face cu meseria mea, replică Sandy, ridicând din umeri. Dar dacă vrei să știi cum de am ales să-i apăr pe alții, trebuie să știi că există o tradiție în acest sens în familia mea. Provin dintr-o familie în care de patru generații bărbații au fost înrolați în cadrul poliției din Boston. Buna creștere pe care am primit-o acasă mi-a îndreptat pașii către cursurile unei facultăți de drept. Numai că, după vreo doi ani, am înțeles că nu e de mine meseria de avocat și am decis să mă înrolez în serviciile secrete. Ei m-au învățat tot ceea ce știu în materie de autopărare. După patru ani, am decis să mă transfer la „Executive Protection Agency", cea mai mare firmă de echipamente speciale. Lucrez pentru ei de un an.

Cineva încercă o glumă:

– Ce-ai zice de o întâlnire diseară, să-mi arăți câteva exerciții în particular?

– Nu cred că ne gândim la aceleași mișcări, răspunse Sandy. O ultimă întrebare, vă rog. În orice caz, cred că am depășit cu mult programul.

Sperând că întrebarea va fi de natură tehnică, Sandy îndreptă mâna către o fată care părea serioasă în intențiile sale. Dar de data aceasta Sandy se înșelă amarnic.

Tânăra se ridică în picioare și o întrebă pe un ton caustic de ce s-a plictisit, dintr-o dată, să mai lucreze pentru Serviciile Secrete, mai ales că multe femei ar da orice să fie în poziția ei.

Dintr-o dată amintiri dureroase o năpădiră pe Sandy. Cu vocea tremurândă, spuse:

– Din motive... personale. Vedeți, soțul meu muncea alături de mine în cadrul Serviciilor Secrete, el a fost ucis, iar eu n-am mai putut...

În sala se lăsă o tăcere de mormânt. Se vedea de departe că această întrebare îi zdruncinase tinerei femei echilibrul interior și controlul. Cu fața roșie și ochii plini de lacrimi, încercă să-și regăsească echilibrul. Zadarnic.

– Vă rog să mă iertați, spuse Sandy și dintr-o dată, se înclină scurt și grav. Apoi se întoarse către partenerul său:

– Te rog, spune câteva cuvinte în încheiere. Apoi, fără un cuvînt, ieși afară din sală.

***

Sandy făcu un duș, își uscă părul, își puse o cămașă, o pereche de pantaloni simpli și o pereche de adidași cam ponosiți.

Pe vremea când lucra împreună cu Philly în cadrul Serviciilor Secrete nu și-ar fi permis să arate așa. În ultimul an, a dat mult mai puțină atenție felului în care arăta, ca și garderobei sale. Era conștientă de toate acestea dar și de faptul că în pofida lacrimilor pe care le mai vărsa din când în când perioada de doliu se apropia de sfîrșit.

După o jumătate de oră petrecută singură, buna dispoziție începea să-i revină. Își luă geanta și pardesiul și ieși în hol, unde o aștepta Gus bine-dispus.

Bărbatul, fost agent F.B.I., se apropie de ea și încercă s-o consoleze:

– Copii aceia nu aveau de unde să știe, mîrâi el, dar n-ai de ce să îți faci griji, Sandy. M-am ocupat de toate și le-am spus eu de ce nu le-ai putut vorbi despre nefericitul acela de accident și că n-ai putut suporta să

lucrezi cot la cot cu toți prietenii lui de o viață în cadrul Serviciilor Secrete. În fine, copiii au înțeles. Știu și ei că lucrurile astea fac parte din viață.

– Îți mulțumesc Gus, spuse Sandy cu recunoștință. Știu că n-ar fi trebuit să mă supăr în halul ăsta. Dacă stau și mă gândesc, a trecut deja un an...

Cei doi ieșiră în aerul rece de ianuarie și Sandy se opri și își puse pardesiul.

Dintr-un buzunar scoase o pereche de mănuși din piele neagră. Din celălalat scoase o pălărie de lână albastră.

Gus o așteptă pe Sandy să-și descuie lacătul de la bicicletă. Era o bicicletă super-performantă cu douăsprezece viteze cu care Sandy gonea pe străzile Washingtonului, pe de o parte pentru că i se părea mai economic, pe de alta pentru că o ținea într-o formă fizică bună. Tînăra își puse mănușile, își trase șapca pe urechi și se ridică în șa. Gus privi atent drumul acoperit de zăpadă:

– Fii foarte atentă cum conduci, murmură acesta.

– Bine, Gus. Așa voi face. Te voi contacta cât de curând voi putea. Se aplecă spre el și-l sărută. Îmi va fi dor de tine, spuse ea pe un ton afectat, după care începu să pedaleze.

– Și mie îmi va fi dor de tine, urlă Gus. Dacă nu-ți va fi pe plac noua slujbă, știi că te poți întoarce oricând la noi.

– Așa voi face, strigă ea în timp ce dispărea după un colț de stradă. Imediat luă colțul și o porni cu toată viteza către Capitol Hill, locul în care trebuia să primească ordine privind prima sa misiune.

Sandy cunoștea fiecare piatră de pe străzile Washingtonului și făcuse o pasiune din a ieși cu bicicleta pe orice vreme și în orice anotimp. Cu toate acestea, se afla în întîrziere. Sandy își parcă bicicleta, urcă în fugă scarile Capitoliului și dădu buzna înăuntru. Se trezi în apropierea unui grup de turiști, când își dădu seama că habar n-are în ce parte a clădirii trebuie să ajungă.

Capitoliul era, de altfel, un loc nu foarte bun pentru a-ți da o întâlnire. Sandy își scoase mănușile, cercetă buzunarele pentru a găsi hârtia unde își notase numărul camerei la care trebuia să ajungă.

Apoi, gândurile îi zburară în altă parte și privirile i se opriră asupra unui grup de turiști. Se aranjau pentru a face o poză de grup, alături de un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum negru, impecabil. Deși acesta stătea cu spatele la ea, Sandy remarcă forma

fermă a părului său negru ca și încercările repetate ale femeilor din grup de a se afla cât mai aproape de el.

Sandy îl privi pe fotograf, un om de vîrstă mijlocie îmbrăcat cu o jachetă roșie, care fără îndoială făcea și el parte din grup și care gesticula cu mîinile în timp ce se uita atent în obiectiv.

Ce putea să se întâmple cu peticul acela de hîrtie? Niciodată nu fusese atât de neatentă. Se gândi să se întoarcă înapoi. Supărată pe ea însăși, femeia își smulse pălăria de pe cap și își aranjă părul blond.

În acel moment, se întâmplară două lucruri. În clipa în care privi pălăria care se odihnea în mâna ei, zări petecul de hîrtie buclucaș. În același timp, cu coada ochiului văzu că aparatul fotografului nu mai era ațintit asupra grupului de turiști ci chiar spre ea.

Fotograful ridică ochii și privi spre ea. Apoi, ignorîndu-i atât pe bărbatul acela înalt cât și pe doamnele care se agitau în jurul lui, alergă direct către Sandy.

– Jiminy, strigă acesta cu o voce respectuoasă. Ce cauți aici? Am văzut toate tablourile tale, mai puțin pe acela cu jungla, deoarece soția mea a spus că e indecent.

Când însă se apropie de ea, bărbatul avu un șoc.

– O Jiminy..., îmi pare rău. În timp ce realiza confuzia pe care o făcuse, fața sa rumenă se făcu și mai roșie. Omul era vizibil jenat de situație.

– Nu face nimic, murmură Sandy, întrebându-se dacă n-ar trebui să poarte ochelari de soare când ieșea în oraș. Genul acesta de întîmplări se repetau mult mai des mai ales după ziua în care Philly murise. E drept că mulți bărbați întorceau adesea capul pe stradă după ea, chiar dacă nu era interesată de ei. Soțiile unor politicieni pe care le păzise se plângeau, în mod repetat, de treaba asta.

Dincolo de stânjeneala turistului, una dintre femei urla pe un ton exasperat.

– Harold, întoarce-te aici chiar acum. Nu vezi că-l faci pe senator să aștepte?

Sandy privi peste capul lui Harold către senator, care își răsuci corpul și-i aruncă o privire rece, plină de tâlc. I se păru că-l cunoaște de undeva, că-l mai văzuse, dar nu știa de unde să-l ia.

Sandy nu simțea o mare atracție față de celebrități. Asemeni multora dintre cei care lucrau în branșa ei, era mai degrabă indiferentă decât familiară cu fețele politicienilor. Acest senator se distingea prin faptul că

era foarte chipeș, se gândi ea, în timp ce adoptă acea atitudine superioară pe care o mai văzuse la tatăl și la fratele său.

– Oare nu i-am văzut fotografia într-un ziar? se întrebă Sandy, mai mult pentru sine

– Aveți dreptate domnișoară, i se adresase Harold.

– Mi-e teamă că senatorul, deja, a întîrziat la întânire. Deci, fiți amabil să mă urmați, se auzi o altă voce.

Un bărbat îl prinse pe Harold de braț și-l conduse către grup. Probabil că era vorba de un apropiat al senatorului. În momentul în care Harold ajunsese în mijlocul grupului se întoarse cu jumătatea corpului și, fixând-o pe Sandy, urlă din toți plămânii:

– După câte îmi dau eu seama, micuță domniță, dumneata ai însărcinări dintre cele mai importante! Nu poate fi altfel!

O expresie amuzată se putu citi pe fața senatorului. Instinctiv, Sandy își întoarse privirea. Apoi, impacientată, citi bucata de hârtie și realiză că întârziase la întâlnire. Fără a privi în direcția senatorului, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă, fără să se întrebe dacă direcția era cea bună.

Capitolul 2

Câteva minute mai târziu, Sandy se afla pe unul dintre holurile intens luminate din aripa Senatului.

– De ce nu mi-am notat pe o hârtie instrucțiunile pe care mi le-a dat portarul?, se întrebă în gând. La dreapta, apoi la stînga și din nou la dreapta. „Ușa pe care o cauți se află la capătul holului. N-ai cum să n-o vezi“, îi spusese portarul pe un ton familiar. Pentru că se simțea pierdută, hotărî că e momentul să recapete eficiența pentru care o admirau toți colegii.

Se opri un moment și privi cu atenție în toate părțile. Se îndreptă hotărâtă către o ușă care n-avea nici un indicator, aflată la capătul culoarului. Puse

mîna pe clanță și trase aer adînc în piept. Dacă n-a uitat nimic din instrucțiunile portarului, atunci acela era biroul pe care îl căuta. Dacă nu...

Apăsă clanța cu hotărâre, deschise ușa cât să poată vedea dincolo când...

– O, nu, murmură Sandy în timp ce privirile îi căzură pe măturile așezate în dezordine și pe obiectele de curățat frumos ordonate în încăperea care fără îndoială nu era altceva decât camera de serviciu.

– Nu poate fi adevărat, spuse Sandy pentru sine, în timp ce de afară se auzeau zgomote de pași care se îndreptau către locul unde se afla. În timp ce privea dezorientată prin încăpere, făcu un pas înapoi ciocnindu-se cu violență de un trup masiv de bărbat care dăduse buzna peste ea. Impactul fusese atât de puternic încât Sandy ar fi căzut la pământ dacă bărbatul n-ar fi prins-o în ultima clipă în brațe. Acesta privi cu atenție prin camera de serviciu și închise ușa încet.

Când își recăpătă echilibrul, putu să remarce nasul acvilin, părul negru, pe alocuri puțin grizonant pe la tâmple al nou-venitului și imediat își dădu seama că bărbatul din fața ei era senatorul pe care-l zărise adineauri.

Sandy își dădu seama că acel bărbat chipeș și carismatic era urmărit în momentul în care a dat buzna peste ea în camera de serviciu. Aceasta era cufundată într-o beznă totală.

– Ce..., începu ea, dar imediat o mână îi astupă gura.

– Liniște... trebuie să fie foarte aproape, se auzi o voce mai mult șoptită.

Vroia să ceară o explicație când auzi într-adevăr zgomot de pași și voci foarte aproape de locul în care se aflau.

În timp ce brațele senatorului o țineau strîns de talie, Sandy se aștepta la orice. În întunericul încăperii, senatorul o trase către el și o sărută lung și pasional pe buze!

Sandy nu se împotrivi. Nu încercă să lupte pentru a se elibera, nici nu zbieră după ajutor. Mai degrabă, răspunsul său fusese mecanic, de parcă se antrenase luni de zile pentru acel moment.

Își recăpătă stăpânirea de sine imediat. Sandy îl trase către ea și în timp ce pieptul ei era strâns lipit de al lui, îl prinse de talie și-l întoarse cu o sută optzeci de grade. Acum era ea stăpână pe situație.

Ceva ciudat se întîmplase, însă. Habar n-avea de intențiile sau de numele lui, dar simțea că dacă l-ar

putea privi și numai pentru o clipă, bărbatul i-ar deveni familiar. Îi simțise pieptul puternic, mușchii brațelor, suflarea plăcută... În timp ce o strângea în brațe cu multă pasiune, Sandy închisese ochii simțind cum o căldură venită de undeva din inimă se înălța și-i învăluia tot corpul.

Dintr-o dată, senatorul se trase înapoi, crăpă ușa puțin și privi afară. Sandy nu auzea nimic decât bătăile inimii sale. Oricine ar fi fost urmăritorii senatorului, era clar că dispăruseră pe coridoarele Capitoliului.

În ce fel de scandal național probabil că juca și ea un rol, în aceste momente, habar n-avea. Desigur, îi oferise senatorului un loc unde să se ascundă chiar la momentul oportun. Dar de ce o sărutase? Și de ce stătea ea acolo fără reacție, vrăjită parcă de mirosul parfumului lui de cea mai bună calitate? Sandy n-avea răspunsuri la aceste întrebări.

– Calea este liberă, șopti el către Sandy. Sunt sigur că am fost salvat de un personaj cu îndatoriri importante, șopti el în timp ce se strecura pe ușă afară.

Sandy nu răspunse. Înainte ca Sandy să-i ceară o explicație, senatorul se aplecă spre ea, o sărută părintește pe frunte și îi spuse simplu „mulțumesc“. Se răsuci pe călcâie și plecă.

Sandy rămase pe loc, întrebându-se ce se întâmplă cu ea. „Cu ce drept un străin și-a permis să mă sărute?”. Un sentiment de furie creștea în interiorul ei, gândindu-se la tot ce i se întâmplase cu numai câteva minute înainte.

Sandy o luă la fugă, simțind că deja a întârziat aproape jumătate de oră și jurându-și să acorde mai multă atenție la ceea ce face. După zece minute se afla în fața ușii căutate.

***

Dădu buzna înăuntru și se scuză de întârziere. Secretara îi oferi un scaun și o asigură că nu e nici o problemă, deoarece domnul Milner – fostul șef al lui Sandy pe când aceasta lucra în Serviciile Secrete – se afla într-o discuție.

Sandy își trase puțin sufletul, înainte ca atenția să-i fie atrasă de urletele care se auzeau din biroul domnului Milner. Cineva țipa atât de tare încât lui Sandy îi era imposibil să nu înțeleagă că se vorbea tocmai despre ea.

Auzi o voce cu un puternic accent irlandez, care era – cel mai probabil – a vizitatorului.

– Ai habar de ceea ce faci, omule? Încerci să ne distrugi? Când ți-am cerut un om care să ne protejeze, nu ne-am referit la un idiot care să fie recunoscut de la o poștă pentru că nu se descurcă în societate. Acum mergi în extrema cealaltă? Vrei să ne trimiți o fetișcană?

– Fii rezonabil, Fitzz. Cred că nu ești conștient de ce poate fata asta. Are centura neagră în karate. Apoi, nu uita cel mai important lucru.... dar probabil că fostul său șef preferă să-i șoptească ceva interlocutorului său, astfel că Sandy nu putu să audă mai mult.

– Nu te preocupa prea mult de lucrurile astea, draga mea. Sunt sigur că domnul Milner se va ocupa de toate, îi spuse secretara.

– Sunt convinsă, zîmbi Sandy.

– Ascultă, draga mea, ar trebui să știi că această slujbă este jinduită de întreg Serviciul Secret. Înăutru cu domnul Milner este Fitzpatrick Kennealy, mâna dreaptă a lui Rexford și, crede-mă, spumegă de furie. Dar dacă aș fii în locul tău, nu mi-aș face nici o grijă. Sunt convinsă că domnul Milner n-ar face nici o mișcare dacă n-ar fi convins că domnul Ken Rexford nu și-ar da, în cele din urmă, acordul.

– Ken Rexford?, murmură Sandy.

– A-ha, râse secretara. Ken Rexford – o să fii singura sa gardă de corp pentru o perioadă de trei luni de zile în care fostul senator Ken Rexford se va afla într-o croazieră în jurul lumii. Nu trebuie să-ți spun că e vorba de cineva despre care se spune că într-o zi va candida la președinție, că e cel mai dorit burlac nu numai din California, ci din întreaga lume... și asta nu doar pentru că arată foarte bine, ci pentru că e putred de bogat. Dragă, dacă aș fi singură trei luni cu senatorul....

– Senatorul Rexford! Acesta e numele pe care trebuia să-l asocieze cu acea față pe care Sandy nu și-o putea scoate din minte. Despre el era vorba. Senatorul care a intrigat pe toată lumea atunci când a anunțat că se retrage din cursa pentru Senat deși nu avea nici un adversar pe măsură. Mulți au spus că a făcut-o pentru a evita un scandal. Sandy era confuză și întregul său chip devenise roșu de stânjeneală.

– Ești bine, draga mea? o întrebă secretara. De regulă, pentru astfel de chestiuni se apelează la angajați ai Serviciilor Secrete, chiar dacă senatorul nu mai este decât o simplă persoană privată. Acum însă,

domnul Milner a fost de părere că ar fi mult mai bine dacă s-ar apela la o firmă privată pentru a-i asigura protecția senatorului.

Înainte ca Sandy să se poată gândi în liniște la cele spuse de secretară, ușa biroului se deschise și în fața ei apărură două figuri cunoscute. Sandy își dădu seama că-l cunoaște pe omul care îl însoțea pe Milner. Era cel care-l puse la punct pe Harold, mai devreme.

Cei doi bărbați se îndreptară spre ea:

– Sunt bucuros că ai putut veni, îi spuse Foster prietenește. Sandy O'Hara, vreau să ți-l prezint pe Fitzpatrick Kenneally, mâna dreaptă și avocatul fostului senator de California, Ken Rexford.

– Bună, domnișoară O'Hara, zise acesta după care, recunoscând-o, nu putu decât să murmure:

– Doamne apără-ne, ești chiar tu.

– O, dar văd că vă cunoașteți, spuse fostul șef a lui Sandy.

– Dacă ne cunoaștem? De ce nu mi-ai spus că e vorba de o astfel de frumusețe? Cred că la mijloc a fost o confuzie. De ce folosești numele Sandy când în acte ești Sarah? întrebă Kennely.

– Sandra nu este numele meu. În familia mea s-au născut numai băieți, iar fratele meu mai mare a fost

botezat Alexandru, așa că Sandra este o prescurtare de la Alexandra. Așa că pentru a nu crea confuzie, m-au numit Sandy. Scrie și în certificatul meu de naștere – Sandy O'Hara. Îmi pare rău dacă am creat confuzie, declară strengărește Sandy.

– Am înțeles, nu mai am nevoie de nici o explicație. În timp ce se îndrepta spre ușă Kenneally declară pe un ton ferm:

– Am să-l informez pe senator cu cele discutate.

Imediat ce ușa se închise în urma bărbatului, Foster Milner o luă protector pe Sandy după umeri și o introduse în biroul său.

– Ei bine Sandy, spuse el aproape șoptit. Cred că atunci când te-am recomandat am uitat să menționez că te cheamă Sandy O'Hara. Cred că senatorul va avea aceeași reacție negativă ca și Kenneally, dar eu sunt convins că ești cea mai potrivită pentru această slujbă. Nu am nici o îndoială în privința asta.

Fostul ei șef îi comunică faptul că misiunea ei va fi una sub acoperire și-i ceru să se folosească de toată priceperea pentru a nu se deconspira. Îi explică faptul că misiunea sa n-ar trebui să fie prea de dificilă. Prezența unei gărzi de corp la bordul vaporului cu care senatorul Rexford face o croazieră ar trebui să fie doar o formalitate.

– Este o măsură de precauție în plus. Cu persoanele publice din ziua de azi nu poți ști niciodată, o lămuri Milner.

Acesta îi prezentă itinerariul – Los Angeles, Hawaii, Pago Pago, câteva insule din Pacific de care nici nu auzise, Manila, Hong Kong, Bangkok, Sri Lanka, Bombay, Mahe, Cape Town, Rio, Salvador de Bahia...

Îi spuse că în majoritatea acestor locuri, senatorul are afaceri importante, astfel că Rexford va putea să îmbine plăcerea unei călătorii liniștite cu soluționarea unor chestiuni personale de maximă importanță.

– În momentele în care senatorul se va afla în mijlocul oamenilor, va trebui să fii în alertă maximă. În orice caz, toți pasagerii care vor călători cu senatorul au fost verificați și vei avea acces la dosarele lor. Dar, în orice caz, în cea mai mare parte a timpului te poți considera ca într-o vacanță, o lămuri fostul ei șef. Cu toate astea, ar trebui să-ți pui la punct garderoba, pentru că vei avea de-a face cu o societate simandicoasă, o avertiză bărbatul.

– Bravo, când mă gândesc că n-am mai pus o rochie elegantă pe mine de când am părăsit Serviciile Secrete.

– O să te descurci tu. Va trebui să fii la Los Angeles la sfârșitul acestei luni, gata de îmbarcare. De restul ne ocupăm noi.

– Ei bine, dacă toate au fost decise deja..., spuse Sandy care dădu să se ridice.

– Nu mai e loc de întors. Sper că nu vrei să dai cu piciorul unei astfel de ocazii, spuse Milner cu un glas în care se simți o umbră de dojană. Și în orice caz nu cred că mai puteai sta retrasă la Los Angeles la nesfârșit predând lecții de autoapărare unor studenți. Cred că e vremea să te desprinzi de trecut. Știm amândoi că Philly ar fi fost de acord să duci la bun sfârșit această misiune.

– Cred că ai dreptate. Accept această provocare.

Imediat ce plecă din biroul lui Foster, prin minte îi trecu fulgerător imaginea unui bărbat, dar nu a fostului soț decedat care o bântuia în fiecare noapte. Era un alt chip. Complet diferit de omul care crescuse alături de ea și care-i devenise, la un moment dat, soț. O față întunecată, în timp ce a lui Philly era una senină... puțin amuzată, în timp ce Philly era mereu serios....și iscoditoare, spre deosebire de Philly care părea inocența întruchipată. Se simțea confuză. Se

întreba cum prezența unui bărbat, într-o cameră de serviciu, pe întuneric, putuse să o tulbure în asemenea hal.

În timp ce-și descuia cifrul de la bicicletă își jură că în cele trei luni pe care le va petrece alături de senatorul Keneth Rexford nu va permite ca sentimentelor puternice pe care nu le mai încercase decât față de Philly să-i invadeze din nou viața.

Sandy se gândi la reputația senatorului.

– Probabil că a fost nevoit să se retragă din cursa pentru Senat pentru a evita unele dezvăluiri care l-ar fi putut costa enorm. A decis să nu candideze pentru a-și apăra reputația, sau ce a mai rămas din ea, șopti Sandy.

Se hotărî să trateze acest angajament ca pe oricare altul, chiar dacă poate senatorul o va privi ca pe o simplă fetișcană și-i va da tot felul de însărcinări minore.

– Probabil că va dori să inspectez toate încăperile de serviciu pentru ca la nevoie să știe unde să se refugieze în momente delicate. Cu siguranță, relația dintre noi va trebui să se limiteze la una strict profesională, își zise pentru sine femeia.

Capitolul 3

Limuzina înainta leneș printre fulgii de zăpadă care cădeau necontenit.

De unde stătea întinsă pe canapeaua din apartamentul său, sorbind dintr-o cană de ceai, Sandy vedea perfect tot ceea ce se întâmpla afară. Atenția îi era captată de șoferul corect îmbrăcat care cobora din Linconul negru a cărui motor scotea aburi calzi. Șoferul se îndreptă spre apartamentul ei și ciocăni ușor la ușă:

– Domnișoara O'Hara?

– Da, spuse Sandy, care dintr-un salt se afla în fața ușii deschise.

– Senatorul îți dorește tot binele din lume, declară șoferul care se înclină ușor de spate. Senatorul Rexford te roagă să-l însoțești într-o scurtă plimbare.

– Senatorul Rexford? Chiar acum?

– Da, doamnă, dacă nu vă deranjează.

– Voi fi gata în câteva momente. Vrei să intri, spuse femeia neliniștită.

– Nu domnișoară, aș prefera să aștept afară ca să pot supraveghea mașina, replică șoferul.

– Cum dorești, spuse ea absentă închizând ușa în urma ei.

Ce caută el aici? De unde îi aflase adresa, se întrebă Sandy, admițând că mâna sa dreaptă, Kenneally, i-ar fi putut oferi detalii. Probabil au deja un dosar întreg despre mine, monologă ea.

Se repezi în baie, înșfăcând periuța de dinți și rujul de buze. Se uită cu atenție la hainele pe care și le cumpărase în ultima vreme. Își privi șosetele și jerseul care se încheia puțin mai jos de bărbie. Realiză că nu mai are timp să se schimbe. Puse pe ea paltonul elegant și cizmele negre din piele, se privi pentru o secundă în oglindă, își trecu o mână prin părul blond, după care trase adânc aer în piept și ieși pe ușă afară.

– Gata, spuse ea radioasă șoferului, care-și mișca mâinile și picioarele ca să se încălzească.

– Pe aici domnișoară, spuse el printre dinți, fericit că așteptarea se terminase. Geamurile limuzinei erau

fumurii și pline de zăpadă. Șoferul îi deschise ușa din spate a mașinii și Sandy se trezi pe dată într-un interior îmbrăcat în piele și cufundat într-o lumină discretă.

– Bună ziua, încă o dată, domnișoară O'Hara, spuse simplu fostul senator Ken Rexford invitând-o printr-un gest al mâinii să ia loc.

Stăteau față în față, dar atât de aproape încât genunchii aproape li se atingeau.

– Bună ziua, domnule senator, răspunse Sandy privindu-l în ochi.

Rexford își scoase una din mănuși și-i strânse mâna. Apăsând un buton, i se adresă șoferului

– Condu încet prin cartier, Everret.

Sandy își simțea gura uscată și-și auzea respirația puternică. Senatorul era chiar mai chipeș și mai prezentabil decât își amintea. Era îmbrăcat foarte elegant, iar pe sub pardesiu se zărea un costum croit după ultima modă.

– Am vrut să te întâlnesc din două motive. Nu-ți ascund că sunt foarte grăbit și am făcut doar un popas în drum spre aeroport.

Privind pe geam, Sandy nu putu zări decât zăpada care cădea neîncetat.

– Mai întâi de toate, referitor la modul în care ne-am întâlnit... vreau să știi că m-ai salvat dintr-o situație delicată. De când am renunțat la viața publică, presa este pe urmele mele, mai ales atunci când fac vizite unor prieteni la Capitoliu. N-am chef să explic jurnaliștilor de ce mă aflam acolo în aceea zi. Am fost scutit de o nedorită întâlnire atunci când am găsit ușa de la camera de serviciu deschisă. Indiferent de reputația pe care ai auzit că o am nu mi-ar fi convenit, totuși, să risc să fiu găsit într-o astfel de încăpere cu o femeie atât de frumoasă.

– Ce fel de reputație?, întrebă Sandy cu un aer inocent.

– Știi cum mi se spune? Devoratorul de femei sau burlacul de bani gata. Suntem cu toții la mila presei care ne creează o imagine pe care nu prea ne-o dorim.

– Sigur. Dacă doriți aș putea să uit felul în care ne-am cunoscut.

– Da, probabil că ar fi mai bine. Nu prea reușesc să-mi explic ce s-a petrecut acolo. Cred că a fost o reacție naturală, urmă senatorul cu un zâmbet în colțul gurii.

Rexford nu realiză că ultima sa remarcă era în contradicție cu ceea ce pretinsese mai înainte – că nu era un playboy.

– A doua chestiune, domnișoară O'Hara, are de-a face cu faptul că ai fost numită garda mea de corp în călătoria pe care o voi face în Pacificul de Sud. Am fost surprins când Milner mi-a recomandat o femeie pentru slujba asta. În timp ce rostea cuvîntul „femeie" nu-și putu ascunde o grimasă de nemulțumire.

– Presupun că nu vi se întâmplă prea des, domnule senator. Deși vă asigur că nu sunt prea multe femei care să fie atât de bine pregătite ca mine, replică Sandy privindu-l drept în ochi.

– Probabil că nu, dar mai ai timp să te răzgândești și să-ți găsim un înlocuitor. Deși pentru public această călătorie trece drept una de plăcere, pot fi în pericol în orice moment. Precum ai văzut... există oameni pe care trebuie să-i evit cu orice preț. Cred că nu vrei să te confrunți cu situații cărora nu le poți face față.

– Mi se întâmplă foarte rar. Iar dacă nu aveți încredere în capacitățile mele de a vă apăra vă amintesc cât de bine mi-am făcut datoria în ziua aceea la Capitoliu.

I se păru că vorbele sale pot părea asemenea unei mici cochetării și își jură să fie mai atentă.

Dar înainte de a-și da seama ce se întâmplă, senatorul o fixă din priviri, o trase cu putere spre el și o sărută apăsat pe buze. Puterea și atingerea lui îi înfioră întreg trupul. Îl împinse cu umărul și mormăi câteva cuvinte de protest înainte să se elibereze din brațele lui.

– Nu-mi aduc aminte să fi protestat atunci când ne-am sărutat prima oară, spuse senatorul.

– Domnule senator, spuse femeia pe un ton ferm încercând să ia o atitudine cât mai sobră. Din acest moment sunt garda dumneavoastră de corp. Datoria mea este să vă apăr de orice pericol. Trebuie să știți că sunt capabilă să mă apăr apelând la zeci de metode. Nu am nici cea mai mică intenție să renunț la această slujbă, oricât v-ați dori dumneavoastră.

Limuzina se opri la un semafor, astfel că Sandy cu o mișcare rapidă deschise portiera și ieși în stradă.

– Voi fi la Los Angeles în ziua îmbarcării, mai apucă Sandy să spună înainte să trântească ușa.

I se păru că senatorul o striga, dar nu întoarse capul. I se păru că aude un hohot de râs în urma ei, dar preferă să-și piardă urma pe niște străduțe lăturalnice.

În ultimele trei săptămâni, Sandy citise zeci de dosare, se interesase de ruta pe care o va urma vaporul „Voyager Queen” și își pregătise actele necesare. De câte ori avea timp, citea ziarele pentru a se pune la punct cu ceea ce se întâmpla în lume. Când lucra împreună cu soțul său în Serviciile Secrete știau tot ceea ce mișcă în țară și peste hotare. Interesul său pentru aceste lucruri s-a stins o dată cu Philly.

Înțelegea că tensiunile dintre SUA și Rusia atinseseră cote alarmante. Mărul discordiei îl reprezenta războiul civil care izbucnise în insula Mauristan, aflată în largul coastelor Africii de Nord. O grupare din nord, care se bucura de sprijinul Rusiei, deținea controlul insulei unde se descoperise un zăcământ enorm de petrol. Cei din sud ceruseră sprijinul SUA pentru a câștiga controlul asupra insulei și a petrolului. Vapoare militare americane se îndreptau către Mauristan, unde îi așteptau soldați ruși. Era fericită că vaporul lor nu trecea prin apropierea acelui loc periculos.

Sandy avuse atâtea de studiat încât foarte greu își făcuse timp să dea o fugă prin magazinele cele mai apreciate din Washington. Încet, încet, Sandy începu să-și reînnoiască garderoba. Cecul consistent pe care-l primise pentru a se pregăti de călătorie îi permise să cumpere atât haine elegante cât și trei valize noi din piele.

Oricum, Sandy se familiarizase cu interiorul vaporului, știa locația fiecărei cabine și toate posibilitățile de a-l scoate din încurcătură pe senator. Deși majoritatea dintre pasageri păreau niște pensionari pașnici, era de datoria ei să știe tot ceea ce se petrece pe punte.

Pregătirile îi erau perturbate de o imagine care-i revenea ca o străfulgerare în minte și care începuse s-o scoată din minți. Cea a senatorului Rexford...

În timp ce studia traseul vaporului, gândul îi zbura la buzele lui fierbinți, lucrul acesta producându-i, de fiecare dată, un fior de gheață care-i străbătea șira spinării și o făcea să se înfioare. Nu trebuia decât să închidă ochii pentru ca imediat în minte să-i apară momentele intime pe care le petrecuse alături de senator, mirosul de piele din limuzină, ori senzația de plăcere pe care o încercase în camera de serviciu.

Nu era de mirare că ajunsese să știe pe de rost fișa senatorului:

82 de kilograme
1,83 de metri
păr negru
ochi căprui
fiu de familie nobiliară
absolvent al Institutului Harvard
angajat permanent pentru a supravehea
afacerile familiei
Congresman de California, un mandat
Senator de California, un mandat
Celibatar

Dosarul său era plin de articole decupate din ziare și reviste care făceau referiri atât la viața sa privată cât și la cea politică. Își dădu seama că, în urmă cu șase ani, atunci când candidase pentru funcția de senator, Kenneth Rexford avea 30 de ani. Dat fiind că ea nu avea decât 28 de ani, putea spune că erau din aceeași generație. Găsise în articole referiri la modul în care renunțase să mai candideze pentru Senat sub pretextul că dorește să se ocupe de afaceri. Cu

regulalitate, revistele scriau despre aventurile lui, nici una pe deplin dovedită, pe care acesta le-ar fi avut cu staruri de film sau cu manechine.

– Totuși, nu iese fum fără foc, comentă Sandy. Ori de câte ori își amintea de întâlnirea lor de la Capitoliu, devenea nesigură pe sine. Pentru prima oară în viața ei se întreba dacă era într-adevăr pregătită pentru acea misiune și care erau adevăratul motiv pentru care o acceptase.

Pentru prima oară în ultimul an, Sandy nu se mai gândea la moartea tragică a soțului ei. Nu știa dacă ar trebui să se simtă vinovată sau eliberată. Care erau obligațiile ei față de memoria lui Philly? Dar față ea?

Dacă acum era atât de răvășită, ce se putea întîmpla atunci când va fi împreună cu senatorul singuri pe o insulă romantică? Dacă a îndrăznit s-o sărute într-o cameră de serviciu, la ce ar trebui să se aștepte atunci când se vor plimba pe nisip la umbra palmierilor?

– Senatorul e un ticălos. Fără îndoială, revistele au dreptate. Nu are nici un fel de stăpânire de sine..., se gândi Sandy cu voce tare, după care își aminti că nu mai făcuse dragoste după moartea lui Philly. O temere fără ecou îi săgetă pieptul.

Nu o dată fusese gata să pună mâna pe telefon și să își anunțe fostul șef că renunță la misiune, dar de fiecare dată ceva o oprise.

Timpul trecu pe nesimțite. Sandy își făcu cu grijă bagajele, nu uită pistolul, muniția și vesta antiglonț. La vremea potrivită, chemă un taxi și-și spuse că ar trebui să se lase condusă de instinct.

După ce lăsă cheile de la casă unor vecini cu rugămintea să ude florile, coborî scările și urcă grăbită în taxi. După o oră de mers, prin ninsoarea care nu mai contenea să cadă, ajunse la aeroport.

Când ajunse, zborul său tocmai fusese scos de pe lista celor anulate din cauza vremii nefavorabile. Aventura putea începe.

Capitolul 4

Vasul nu o dezamăgi pe Sandy. Părea un zgârie-nori plutitor. Taxiul care o aduse de la aeroportul din Los Angeles reuși să ajungă în port cu câteva minute înainte ca vasul să ridice ancora.

Îmbrăcată cu un palton cu talie joasă și mai ales după o călătorie obositoare, Sandy se simțea stânjenită în mijlocul unor oameni voioși, îmbrăcați sumar și foarte bronzați. Se gândea că nici o haină dintre cele pe care le avea cu ea nu se asorta cu îmbrăcămintea celor pe care-i vedea în fața ei.

Sandy se opri, își lăsă jos bagajele voluminoase și privi împrejur cu atenție. Oameni bine dispuși treceau pe lângă ea într-un du-te vino ametitor. În apropiere

observă un tânăr chipeș, după moda anilor ’20, care făcea gesturi largi cu mâinile în direcția ei. Confuză, tânăra femeie i se adresă:

– Cu mine vorbești?

În același timp, de undeva de pe pasarelă se auzi o voce puternică:

– Tăiați, tăiați tot !

Un bărbat îmbrăcat cu o cămașă de mătase și cu un megafon în mână o privea insistent.

Tânărul aflat în apropierea ei își șterse sudoarea de pe frunte și-și scoase pălăria.

– Habar n-aveai de film, nu-i așa?

Stânjenită, Sandy clătină din cap.

– Ai venit pentru croazieră? continuă tânărul.

– Da, spuse Sandy copleșită.

– Pun pariu că n-ai citit ghidul de călătorie. Trebuia să fii la bord cu o oră mai devreme ca să poți urmări, alături de ceilalți pasageri, turnarea unei scene de film. Anume, aceea a lansării la apă a unei ambarcațiuni.

– Scena lansării la apă? murmură Sandy.

– Exact. Pentru filmul „Valurile pasiunii“. Intenționăm să filmăm întrega peliculă la bordul acestui vas. Echipa este cazată în partea din față a

ambarcațiunii. Suntem marea atracție a acestei croaziere. Se spune că însuși senatorul Rexford ne urmărea cum turnam cea dintâi secvență din film.

Înspăimîntată, Sandy privi în sus, dar nu zări decât fețele zîmbitoare ale pasagerilor. Observă că mulțimea aceea zgomotoasă care roise în jurul ei dispăruse.

O femeie foarte frumoasă îmbrăcată cu o rochie lungă, albă se opri în fața lor.

– Putem termina scena asta odată, întrebă țâfnoasă. Nu pot sta toată ziua încorsetată astfel.

– Imediat, Rose, o liniști tânărul întorcându-se spre Sandy.

– Miles Moore, se prezentă acesta pe un ton plin de importanță.

Un însoțitor se apropie de ei:

– Aveți rezervare, doamnă? întrebă acesta.

Femeia dădu din cap aprobator.

– Faceți parte din lumea celebrităților? se interesă Miles.

– Oh, nu, răspunse Sandy.

– Faceți parte din suita senatorului Rexford, nu-i așa? auzi din nou vocea însoțitorului. Sper că n-ați întâmpinat nici o neplăcere. Vă rog să mă urmați, adăugă acesta ridicând bagajele.

– Ar trebui să intri în cinematografie să știi. Când termini voiajul, să treci pe la compania "C-Deck" și să întrebi de Miles Moore. Ai în față un mare viitor, spuse tânărul aproape zbierând.

– Fără îndoială, îi replică zâmbind Sandy în timp ce se întorcea.

În timp ce urca pe vas, văzu cu coada ochiului că bărbatul cu megafon o urmărea cu o maximă atenție.

– Suita de invitați a senatorului Rexford se bucură de cele mai bune condiții de găzduire. Există o cameră de zi, cabine separate și o terasă în folosința exclusivă a acestora, spuse însoțitorul.

Era sigură că senatorul o urmărise de pe punte și se amuzase copios la fel ca ceilalți pasageri de neștiința ei.

– Pe aici, vă rog, spuse tânărul în momentul în care ușile liftului se deschiseseră. O conduse pe un hol la capătul căruia zări o mulțime de hamali alergând în toate direcțiile.

– Toți invitații senatorului se află în acest pavilion. Camera dumneavoastră va fi lângă cea a domnișoarei Winston.

– Domnișoara Winston? se miră Sandy.

Își dădu imediat seama că trebuia să fie vorba de sora senatorului. Îi citise dosarul cu o zi înainte. Fusese măritată cu Marshall Winston, un armator foarte bogat care murise cu un an în urmă.

– Și pot să vă confirm că cea mai mare parte a bagajelor pe care le vedeți îi aparțin.

Sandy înaintă șovăind în imensa și eleganta cameră de zi. Într-un colț zări o femeie foarte elegantă care urmărea cu atenție descărcarea bagajelor. În momentul în care o zări pe Sandy se îndreptă imediat spre ea.

– Draga mea, de-ai ști cât sunt de încântată să te văd. Poți să-ți spun Sandy? întrebă ea cu o voce prietenoasă.

– Desigur, răspunse prompt Sandy, gândindu-se de unde-i știa numele această femeie, ajunsă la vârsta a doua.

– Of, cât sunt de nepoliticoasă. Trebuie să fii Sandy O'Hara. Fratele meu mi-a spus că ești singura persoană care se va ocupa de acea misiune delicată.... Eu sunt Amelia Winston, sora mai mică a lui Kenny. Dar aș vrea ca acest lucru să rămână între

noi. Cred că știi cum e atunci când alegi să fugi într-o vacanță doar pentru a uita un necaz, o tragedie în dragoste.

Sandy zâmbi forțat, fără să știe dacă Amelie se referise în mod intenționat la faptul că și ea era văduvă.

– Ar trebui să-l informăm pe senator că am ajuns. Știți unde îl pot găsi?

– Se află într-o reuniune cu oamenii lui de încredere: Kenneally și Harvey. Cred că discută afaceri. Ar trebui, pentru o vreme, să-i lăsăm în pace. Mai bine te vei prezenta diseară, când suntem cu toții invitații Căpitanului la cină.

– Cină la Căpitan? se miră Sandy.

– Da, draga mea. Căpitanul a dorit ca senatorul, alături de oamenii săi de încredere, să petreacă cea dintâi seară a croazierei alături de el și de membrii echipajului. Am acceptat, desigur. Cred că ai pregătită rochia de seară, nu-i așa?

– Sunt pregătită pentru orice.

– Sunt convinsă de asta. Am fost foarte impresionată când am aflat că garda de corp a lui Ken este o femeie. În zilele noastre, bărbații subestimează capacitățile femeilor.

Prin minte îi trecu vorbele pline de neîncredere ale lui Ken la adresa ei și își jură că, într-un fel sau altul, îl va face să regrete ce spusese.

– Nu există prea multe femei în serviciile de securitate. E greu să te obișnuiești cu ideea... Sandy se opri, observând cum buna dispoziție a doamnei Amelia se stinse încet.

– Marshall al meu... m-a susținut în tot ceea ce am făcut. Am organizat atâtea opere de caritate, baluri, seri dansante...

Amelia își acoperi fața cu palme și se prăbuși pe un scaun.

– Știu cât e de greu să pierzi o persoană pe care ai iubit-o atât de mult. Și eu sunt văduvă de un an de zile, mărturisi Sandy.

– Știu, Ken mi-a povestit tot.

Sandy nu mai avea nici o îndoială că senatorul îi citise dosarul

– Ei, bine, draga mea, cred că avem un lucru trist în comun. Poți să-mi spui Amelia. Sunt sigură că vom deveni curând prietene.

Capitolul 5

Cina festivă care avea loc în acea seară urma să devină un adevărat eveniment monden. Într-un voiaj atât de lung, prin tradiție, toți pasagerii de la clasa întâi s-ar fi putut aștepta să fie invitații căpitanului. Dar să cinezi la invitația căpitanul McCabe din prima seară era o onoare deosebită.

Amelia purta o rochie orbitoare, cu paiete aurii. Sandy alesese un costum din două piese din mătase de culoare închisă, strâns cu un cordon bătut cu pietre prețioase, care îi lăsa spatele gol.

– Ești foarte frumoasă, draga mea, îi declară Amelia cu admirație.

Privindu-se în oglindă, Sandy nu-și putu ascunde un zâmbet. Admise că acea rochie îi venea perfect și că alergătura prin magazinele din Washinghton meritase efortul.

După numai câteva ore petrecute alături de Amelia, Sandy începu să vadă în ea o prietenă. Amelia avea un spirit fin și mișcări grațioase. Cu intuiție feminină, Amelia reuși să sosească împreună cu Sandy în sala de bal exact la momentul potrivit, lăsându-se totuși așteptate câteva minute. Toată lumea se afla la o masă rotundă așezată în mijlocul camerei de zi. Doar două scaune mai erau goale. Căpitanul McCabe se distingea prin uniforma lui cu butoni aurii și epoleți. Doamna Crusty Fitzpatrick Kenneally era și ea prezentă, purtând o rochie care o făcea să se simtă inconfortabil.

– Uite-l și pe Harvey Cattler, un alt om de încredere a lui Ken, care nu e interesat decât de politică, scandaluri, mondenități, spuse Amelia.

Toată atenția era captată de senator. Fiecare vorbă îi era însoțită de gesturi largi, adesea teatrale.

Sandy se înroși în momentul în care privirile lor se întâlniră. Îi făcu un gest imperceptibil cu capul, apoi,

când o zări pe Amelia, senatorul le făcu un semn cu mâna, invitându-le să se apropie. Toți bărbații se ridicară în picioare.

– Domnelor... Căpitanul McCbe se înclină cu respect și le invită pe cele două femei să ia loc. Amelia se așeză prima, în timp ce Sandy observă că nu mai era liber decât scaunul aflat lângă senatorul Rexford. Se așeză și-l privi pentru o secundă în ochi.

– Sunt Sandy O'Hara, spuse tânăra femeie simplu după ce Amelia o prezentă invitaților.

– Nu credeam că vei reuși să pleci din Washington pe vremea asta imposibilă, spuse senatorul privind-o pe sub sprîncene. Și iată-te aici gata să-ți iei slujba în primire. Ești pregătită să mă aperi de toate relele?"

Fără îndoială, era ceva ironic în vocea senatorului. Încercă să se concentreze și să ignore faptul că o dată sau de două ori mâna bărbatului îi atinse umărul gol.

Înainte ca gândul să-i zboare mai departe, ospătarii aduseseră primul fel de mâncare: cremă de legume servită în boluri speciale.

Un bărbat care monopolizase discuția, îmbrăcat într-un costum de cowboy, privea insitent înspre locul unde stăteau Sandy și senatorul. Vorbea despre o

mulțime de lucruri de la afaceri la hobbyul său, fotografia, dar Sandy nu mai auzea decât bătăile propriei sale inimi.

– Nu cred că cineva din Washington n-a auzit de noi, de familia Hartmann. Avem cel mai mare magazin de articole din întreg statul Texas. Suntem singurii care am avut un catalog cu oferte de Crăciun. Sigur, după asta mulți ne-au copiat, dar noi am fost primii și asta ne-a adus o grămadă de bani. Și atunci m-am gândit să investesc acești bani într-un lucru pe care puțini și-l pot permite – să ne îmbarcăm pe acest vas de croazieră.

– E adevărat, și eu am cumpărat din magazinele dumneavostră, încercă Amelia un compliment.

Dar texanul ignoră complimentul, ochii săi oprindu-se asupra lui Sandy.

– Domnișoară O'Hara, nu v-am mai întâlnit undeva? Probabil că ai apărut în vreun film. Asta e, te-am văzut astăzi în timp ce compania turna scena aceea de film cu plecarea vasului. N-am dreptate?

Toți cei prezenți terminaseră primul fel de mâncare și își îndreptară ochii către ea

– Domnul Hartmann crede că ești vreo actriță, spuse Amelia.

– Nici vorbă, domnule Hartman, cel puțin nu încă, exclamă Sandy gândindu-se că n-ar fi o idee proastă ca cei de pe vas să creadă că prezența ei la bord se datorează filmului care se turna. O carieră de actriță ar fi un lucru grozav. Am jucat mai demult în timpul școlii dar nimic mai mult, se explică Sandy.

– Atunci, ne spuneți cărui fapt datorăm prezența voastră aici? insistă texanul.

– Ei bine..., încercă femeia să iasă din încurcătură.

– Domnișoara O'Hara se află aici la invitația mea și a fratelui meu, îi sări în ajutor Amelia.

– Fratele dumneavoastră, vreți să spuneți senatorul, spuse Hartmann pe un ton insinuant și privi cu subînțeles și ironie înspre acesta. Cred că înțeleg acum...

– Nu domnule Hartmann. Nu cred că înțelegi. După tonul vocii dumneavoastră, cred că mintea vă zboară la una dintre acele „afaceri" pe care presa de scandal le dezvăluie în legătură cu mine. Sper că nu credeți tot ceea ce citiți.

– Să știți că în nici un caz n-aș fi votat pentru dumneavoastră, încercă Hartmann să schimbe într-un fel discuția.

– Nici nu contam pe votul dumneavoastră, răspunse tăios Rexford.

– Domișoara este garda de corp a senatorului, se auzi din celălalt capăt al mesei vocea lui Kenneally.

– Cum, garda sa de corp? nu-și putu ascunde uimirea texanul. Tânăra aceasta delicată este gardă de corp? Mă întreb cum va putea apăra un corp de trei ori cât al ei? declară texanul, vădit mulțumit de replica sa.

Hartmann se lăsă ușor pe spate, cu mâinile sprijinindu-se de masă, cu picioarele ridicate de pe podea și izbucni într-un hohot puternic de râs. Stătea într-un echilibru perfect și precar.

Sandy realiză că e momentul să acționeze. Aruncă o privire către Hartmann și observă că se sprijinea doar de un colț al mesei. Între aceasta și mâinile lui nu se mai afla decât o lungă față de masă. Într-o secundă, surprinzând asistența, Sandy făcu un salt și trase cu putere fața de masă. Se auzi un zgomot puternic și un murmur străbătu încăperea. Toți cei prezenți își întoarseră privirile și-l văzură pe Hartmann, prăvălit la podea încercând cu greu să se ridice.

Doamna Hartmann se înroșise și încerca să-și ajute bărbatul. Singurii ochi îmdreptați spre Sandy erau ai senatorului, care nu-și putea ascunde un zâmbet de admirație.

Căpitanul McCabe îl ridică de Hartmann și făcu semn unui ospătar, care se repezi să șteargă murdăria de pe parchet.

– Îmi pare bine că sunteți în regulă, se auzi vocea Ameliei, în timp ce bărbatul încerca să-și aranjeze ținuta.

În acel moment muzica inundă încăperea, captând atenția tuturor pasagerilor.

– Primul nostru dans pe ocean, spuse căpitanul McCabe. Domnișoară Winston vă rog să-mi faceți onoarea....

– Cu plăcere, spuse Amelia radiind și-l luă de braț pe căpitan.

Familia Hartmann le urmară exemplul fără prea mult entuziasm.

Pentru un moment, Sandy și Ken rămăseseră față în față, în liniște.

– Se pare că v-ați făcut din nou datoria de a mă apăra. Deci, acesta este modul în care gărzile de corp îi tratează pe cei mai mari ca ei. Să sperăm că se va găsi întotdeauna o față de masă salvatoare.

– Domnule senator Rexford, cred că v-am demonstrat că sunt persoana perfectă pentru această slujbă. Aș vrea să începeți să vă obișnuiți cu ideea că o femeie vă apără viața, spuse pe un ton serios Sandy.

– Îți promit că voi încerca. Apropo, aș vrea să te rog ca începând de acum să-mi spui Ken.

– E în regulă. Și tu poți să-mi spui Sandy.

– Bun, atunci ne-am înțeles. Să știi că Fitzpatrick Kenneally este Fitz și așa trebuie să fie și pentru tine.

Sandy încuviință.

– Domnule senator, adică Ken, te rog, pentru a nu-mi îngreuna misiunea ca tu și prietenii tăi să nu mă mai considerați în centrul atenției. Și acum te rog să mă scuzi, încheie Sandy dând să se ridice.

Dar Ken fusese mai rapid.

– Dacă nu există nici o piedică în codul gărzilor de corp, mi-ar plăcea să dansăm împreună.

– Nu cred că ne poate împiedica ceva, spuse mecanic Sandy.

Știa că era un lucru care nu trebuia făcut, dar era prea târziu.

– Cine știe, în toată mulțimea aceasta de dansatori, s-ar putea să am nevoie de protecția unei persoane avizate, spuse Ken râzând din toată inima.

Alunecau pe ringul de dans, foarte apropiați unul de celălalt. Brațele lui puternice îi înconjurau talia, în timp ce sânii ei se sprijineau pe pieptul lui. Se simțea protejată și în siguranță alături de Ken.

Simțindu-i repirația și mirosul de parfum scump, Sandy încerca sentimente confuze. Parcă se cunoșteau de ani de zile, iar trupurile lor comunicau printr-un limbaj comun. Simțea că dacă nu va începe curând o conversație, se va topi în brațele lui și nimic n-o va mai putea trezi din acea stare de beatitudine.

Trecuse atâta vreme de când Philly... Își aminti cum fostul ei soț îi promisese că la terminarea facultății o va lua de soție și cât de fericită și nerăbdătoare fusese.

Orchestra începu o nouă piesă, prilej pentru Sandy de a se desprinde din îmbrățișare:

– Referitor la modul în care ne-am cunoscut și de ceea ce s-a petrecut în limuzină, să știi că nu-mi stă în obicei... mărturisi femeia.

– Cum ți-am spus, o întrerupse Ken, nici mie..

Erau din nou îmbrățișați și trupurile lor păreau unul singur. Trecură pe lângă Amelia și pe lângă căpitan, prilej pentru Ken de a-i face câteva destăinuiri:

– Soțul Ameliei a murit în urmă cu un an. Acesta este un alt motiv pentru care am decis să facem această călătorie. A fost ideea mea să stați în camere alăturate.

Sandy nu avu nici o replică, gândindu-se în altă parte. O voce acoperi muzica:

– Schimbați partenerii, se auzi la microfon și orchestra abordă o altă piesă muzicală

Sandy se trezi lângă căpitanul McCabe, care-i oferi brațul.

– Cu plăcere, spuse Sandy.

– Domnișoară, spuse bărbatul, această călătorie reprezintă reluarea unei tradiții pentru compania „Petropolis Line". Ne reîntoarcem la vechile croaziere întrerupte după cel de-al doilea război mondial. De aceea îmi cer scuze pentru comportamentul domnului Hartmann și apreciez eforturile lui Ken, care n-a dorit să dea amploare evenimentului.

Sandy se gândea la bunele maniere ale lui McCabe când auzi din nou vocea strigând în microfon:

– Schimbați partenerii...

Sandy se întoarse căutându-l din ochi pe Ken. Numai că un alt cuplu se afla în apropiere – Miles și actrița Rose, care i se păru de o frumusețe răpitoare.

Trebuia să admită că Miles Moore părea un bărbat într-o formă excelentă, iar smochingul impecabil îi scotea în evidență trupul zvelt, de sportiv. Îi amintea de Philly, de inocența și naivitatea acestuia.

– Bună, Miles, spuse prietenește. Nu credeam că te voi revedea atât de curând.

Fără s-o audă, tânărul îi replică scurt:

– Toată lumea vorbește să știi!

– Despre ce?

– Toți vor să știe cine este femeia frumoasă care-l însoțește pe senator. I-am spus lui Babs Teller că te cunosc personal.

– Ce vrei să spui? Și cine e Babs Teller?

– Nu te uiți la televizor? o întrebă Miles intrigat.

– În ultima vreme am fost cam ocupată.

– Barbara Teller are o emisiune de televiziune și rubrici în ziare despre viața celebrităților. Numele nu-ți sună cunoscut? Dumnezeule, unii oameni chiar nu realizează cât sunt de norocoși.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Babs Teller, care a stat cu noi la masă, mi-a spus că n-a avut ochi decât pentru tine. Te-a numit „femeia misterioasă" de lângă Ken.

Sandy izbucni într-un râs nervos.

– Ar trebui să te gândești serios. Ți-ar putea ajuta în carieră, interveni tânărul.

– Despre ce carieră vorbești? Consider că am deja una.

– Vorbeam de televiziune și film. I-am spus lui Teller că te voi ajuta să debutezi. Cred că ar trebui să te împrietenești cu ea, chiar să-i dai un interviu...

Sandy era îngrozită. Se gândi că ar fi fost o acoperire bună ca lumea să creadă că este interesată de actorie, dar după ce Kenneally le adusese tuturor la cunoștință că e bodyguard, ce rost mai avea?

– Asta nu se va întâmpla în ruptul capului, Miles... Simțea că inima îi ajunsese în stomac și încerca să găsească o cale de a scăpa de tânăr.

– Miles, simt nevoia să urc în camera mea. Nu mă simt foarte bine.

– Nici o problemă. Te conduc eu, spuse eliberând-o și luând-o protector de braț.

Răvășită, Sandy începu să urce scările. Cu coada ochiului, putu să vadă că senatorul, care dansa cu sora sa, o urmărea cu o privire care trăda îngrijorarea.

Capitolul 6

În timp ce o conducea către camera ei, Miles încerca să-i intre în grații. Luă cheile și-i deschise ușa, apoi i le dădu înapoi, cu o reverență.

– Te superi dacă intru? spuse Miles care înaintă fără să mai aștepte aprobarea. Vreau să privesc de pe terasa ta luna și stelele, să văd cum vaporul se lasă purtat de valurile oceanului!

Se făcu comod și își desfăcu nodul de la cravată. Camera era cufundată în întuneric.

– Ce-ai zice să bem ceva împreună, Sandy? sugeră șoptit tânărul actor.

– Ar trebui s-o lăsăm pe altă dată Miles. A fost o zi foarte obositoare și încă mai am atâtea de făcut, spuse ea mai mult pentru sine.

– Nu ar trebui niciodată să-ți pui cariera în pericol, o amenință pe un ton glumeț Miles, făcând un gest cu mâna. În plus, așa te porți cu omul care vrea să facă din tine o vedetă?

– Dar, eu nu vreau...

– Prostii, declară dezaprobator actorul. Toată lumea vrea să devină o vedetă. Haide, sunt sigur că o fată tânără și inteligentă ca tine știe să-și urmărească scopurile într-o croazieră unde poți întâlni mulți milionari dispuși să te ajute. Întrebarea care se pune este cine și pentru ce te va descoperi, concluzionă bărbatul.

– Miles! exclamă iritată Sandy.

– Arăți cu adevărat excepțional, draga mea, spuse Miles apropiindu-se tot mai mult de ea.

– Miles...

– Acum ești în rolul fetei greu abordabile. Nici o problemă, dar lasă-l pe unchiul Miles să-ți ghideze pașii spre Hollywood.

– Miles, vino-ți în fire, îi ordonă ea, dar pe un ton neconvingător.

Actorul părea în transă. Privirile îi erau fixate pe fața ei.

– Nu trebuie decât să mă lași să mă ocup de tine. Trebuie doar să întâlnești persoana potrivită. Gândește-te câtă publicitate poți obține dându-i un interviu lui Babs Teller, bolborosea Miles.

Dori să protesteze, să spună că n-o interesa publicitatea și nici actoria, dar mintea îi era preocupată de agresivitatea lui Miles.

Făcu încă un pas înapoi și se prăvăli peste fotoliul din piele. Rochia i se adună peste genunchi, în timp ce bretelele îi căzură de pe umeri, lăsându-i pieptul pe jumătate dezvelit. Într-o secundă, Miles se afla deasupra ei.

Greutatea corpului bărbatului o zdrobi, lăsând-o fără respirație. Sandy se zbătu câteva secunde, încercând să-l îndepărteze pe actor. Suflarea bărbatului pe fața ei îi displăcea cumplit. I se păru că a trecut o eternitate până reuși să-și elibereze o mână, înfigâdu-i-o în păr.

– Dacă nu te ridici, îți promit că te las fără nici un fir de păr, îi șopti la ureche Sandy.

O umbră se opri deasupra celor doi. Cineva stătea în pragul ușii și-i privea..

– Ce faceți aici domnule senator, se dezmetici Miles, care se ridica, aranjându-și hainele.

– Am văzut ușa deschisă. Nu mă așteptam să te văd și pe tine implicat într-o astfel de scenă, spuse Ken pe jumătate ironic, pe jumătate intrigat.

Dădu din mână, în semn de dezaprobare:

– N-am vrut să deranjez, spuse senatorul, părăsind încăperea fără un alt cuvânt.

– Stai! Lasă-mă să-ți explic, strigă Sandy.

Era prea târziu. Ken dispăruse. Femeia se întoarse pierdută și dădu ochii cu Miles.

– Ieși! Dacă nu dispari, o să primești exact ceea ce meriți, îl amenință femeia.

– Cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne de partea mea, încercă Miles.

– Iar tu mai bine ai dispărea. Acum!

– Dar...

– Nu mai vreau să aud nimic. Dacă nu pleci, te arunc pe scări afară.

Dezorientat, actorul părăsi camera.

Sandy trânti ușa în urma lui, se așeză într-un colț al cabinei și izbucni în plâns. După ce-i murise mama, a trebuit să se obișnuiască să audă în casa lor voci grosolane și înspăimântătoare de barbați. Erau vremuri în care se retrăgea în camera ei și plângea ore în șir. De la o vreme, acest obicei o părăsise. Atunci

când îl cunoscuse pe Philly, care-i fusese alături toată adolescența și cu care se și căsătorise. După moartea lui, crizele îi reveniseră. Iar acum, lacrimile îi erau provocate pentru prima oară de un alt bărbat.

– Ce și-a imaginat Ken atunci când l-a văzut pe Miles deasupra mea? Probabil că n-a fost prea evident că încercam să mă eliberez, șoptea printre lacrimi Sandy. Probabil că se gândește că într-adevăr vreau să urmez o carieră de actriță și sunt dispusă să fac orice pentru asta.

Încercă să-și amintească expresia feței lui Ken când a surprins-o cu Miles. Era, fără îndoială șocat, doborât, mânios. Trădat?

Sandy nu-și putea da seama dacă va reuși să dreagă busuiocul, dacă va putea să-i recâștige încrederea.

– Totul a început atât de prost, își spuse în gând și admise pentru prima oară că de când l-a întâlnit pe Ken, o vrajă inexplicabilă pusese stăpânire pe ea.

***

Paharul se sparse cu zgomot. Sandy adormise doar de câteva ore. Puțin speriată, își puse halatul și coborî din pat în picioarele goale, cu precauție. Își menținea

cu greu echilibrul, fără să înțeleagă ce se întâmplă. Ușa care dădea înspre terasă se deshisese cu un zgomot puternic și o rafală de ploaie o lovi pe Sandy, udând-o până la piele. Cele mai negre presupuneri i se confirmară.

Vasul era prins într-o furtună foarte puternică. Nori întunecați acopereau complet orizontul, în timp ce vântul urla și lovea vasul din toate direcțiile.

Ușa care dădea în camera Ameliei se deschisese brusc și văzu siluetele a doi bărbați. Ken, îmbrăcat cu un halat portocaliu, își făcu loc înăuntru cel dintâi, urmat de un bărbat mic de statură, cu o trusă în mână. Era doctorul.

– S-a întâmplat ceva? se impacientă Sandy. E cumva vorba de Amelia?

Ken arboră o mină serioasă și nu răspunse.

– Se simte minunat, se dezmetici doctorul. O să-și revină în momentul în care marea se va calma. Un pic rău de mare n-a omorât încă pe nimeni. N-are rost să vă îngrijorați. La revedere, încheie doctorul care se întoarse pe călcâie și părăsi camera.

– Îți mulțumesc doctore Peters, spuse Ken, apoi adresându-i-se, apoi, pe un ton neutru lui Sandy: Ameliei i se face rău chiar și atunci când merge cu mașina. Trebuia să nu uit lucrul ăsta.

Sandy își trecu mâna prin părul ud, îndepărtând câteva șuvițe de pe față.

– În legătură cu noaptea trecută. Vreau să-ți explic.

– Nu, e în regulă. Nu-mi datorezi nimic. Trebuia să-mi fi dat seama. Ești o tânără foarte frumoasă. A trecut un an de când soțul tău a murit... și oricum, actorul e un bărbat foarte chipeș... E firesc.

– Ken. N-a fost ceea ce crezi, izbucni Sandy înaintând spre el.

– Cum spui tu, râse el zeflemitor. Parcă tu trebuia să mă aperi pe mine. Și eu ce fac? Alerg ca un școlar după tine și nimeresc într-o poveste ridicolă din care sunt exclus. Probabil că arătam ca un idiot stând în picioare și privindu-vă. Probabil că ar trebui să-mi cer și scuze.

– Ken, te rog. Cum te-ai gândit că aș putea să răspund avansurilor lui Miles? E o mare neînțelegere....

Balansul navei o dezechilibră pe Sandy care se trezi aruncată direct în brațele puternice ale lui Ken. Se sprijini pe pieptul bărbatului, simțindu-i respirația aproape. Brațele lui vânjoase îi cuprinseră talia, ajutând-o să-și mențină echilibrul.

Ken o trase mai aproape. Mișcarea făcu să-i cadă halatul, astfel că între corpurile lor nu mai era decât rochia de noapte a lui Sandy.

– Oh, dragul meu Ken, șopti ea pierdută în flacăra pasiunii. Îi prinse gâtul cu mâinile ei delicate, se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută prelung, apăsat. La fel cum vasul se zbătea să scape din strânsoarea valurilor, așa și trupul ei palpita alături de al lui, într-un delir al plăcerii.

Sandy se gândi că dacă ar rămâne pentru totdeauna în brațele bărbatului, tot n-ar fi deajuns pentru fericirea care o cuprinsese.

Să fie vântul cel care urlă nebun afară? Sau sângele meu fierbinte în căutarea persoanei iubite, se întreba în gând tânăra femeie. Și dintr-o dată vorbele lui Ken îi răsunară în urechi limpede și clar: „Ești o tânără foarte frumoasă. A trecut un an de cînd soțul tău a murit... și oricum actorul e un bărbat foarte chipeș... E firesc."

Realiză că avea și ea nevoi ca orice femeie și că dorința îi întunecase rațiunea. Era, totuși, prea devreme. Mult prea devreme ca să trădeze sentimentele pe care le avuse pentru Philly, memoria anilor petrecuți împreună... poate că un an

însemna mult pentru Ken, obișnuit să nu lase să treacă o săptămână fără să țină o altă femeie în brațe, dar pentru ea...

Își simți picioarele amorțite, nesigure.... Ce căuta aici, îmbrățișată alături de un playboy recunoscut pentru aventurile lui de o noapte? În relația dintre noi, pasiunea nu trebuie să apară, își jură Sandy retrăgându-se din îmbrățișare.

– Așa ceva nu trebuie să se mai întâmple, Ken.

– Ai dreptate. Probabil că te-a înspăimântat furtuna și aveai nevoie de cineva care să te protejeze. Se pare că lucrurile pe care le-ai învățat la „Secret Service“ nu te ajută decât să-i aperi pe alții, nu și pe tine. Poate că ar trebui să-l chem pe tânărul actor înapoi, cel puțin până marea se va calma, spuse bărbatul cu răutate.

Înainte ca femeia să poată spune ceva, Ken părăsi camera.

Singură în mijlocul camerei, tremurând de frig și supărare, Sandy se simțea de parcă inima i s-ar fi scufundat pe fundul oceanului.

Capitolul 7

La doar trei zile după acea criză puternică, Amelia nu era complet refăcută. Vasul se apropia de Honolulu.

Sandy era conștientă că senatorul o evita în mod constant. De fapt, Ken evita toți pasagerii aflați la bord.

– Senatorul vă informează că va lua masa la el în cameră în următoarele zile, o anunță Harvey. De aceea, continuă acesta, serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare o perioadă.

Sandy înțelegea ce simțea Ken. Avea și ea nevoie de timp să reflecteze, așa că era fericită de această șansă ivită. Se plimba de dimineața până seara pe punte, încercând să cuprindă cu privirea orizontul

nemărginit. Dorea să dea uitării toate neplăcerile și greutățile pe care le avusese în primele zile ale călătoriei.

– De ce m-am purtat atât de prostește cu Ken? se întreba în timpul lungilor sale plimbări. Era atât de sigură pe ea când era vorba să asigure protecția cuiva, dar când era vorba de Ken se purta ca un copil.

– Ken e un om foarte cunoscut și influent și nu-l interesează decât propria sa persoană. Care femeie nu s-ar simți onorată de simpla lui prezență? reflectă Sandy.

Trase aer în piept, privind cu nostalgie apele albastre. Uneori se simțea mică și neputincioasă...

Această stare dură câteva zile. Când vaporul acostă în Honolulu, pe punte se instală o agitație neobișnuită.

– Ne vom întoarce abia mâine în zori, îi spuse Kenneally. Ne vom asigura acum ca totul să fie în regulă cu ambarcațiunea care îl va duce pe Ken la mal. Nu mă interesează cum procedezi, dar vreau să-l aduci înapoi viu și nevătămat.

– Am înțeles. Tu nu vii?

– Nu e prea mult loc în ambarcațiune și oricum, urăsc întâlnirile oficiale.

Sandy își pipăi tocul pistolului, vrând parcă să se asigure că e la locul lui.

Tânăra femeie rămase surprinsă când îi zării pe oamenii care făceau parte din delegația de întâmpinare. Printre bărbații bine îmbrăcați, oficiali ai statului Hawaii, putu să remarce și câțiva reprezentanți ai insulei Mauristan.

Blițurile și jurnaliștii cu care Sandy era obișnuită la întânirile oficiale lipseau cu desăvârșire.

Ceremonia începu. Ken înmână steagul american unui bărbat impunător, care apăru flancat de guvernator și doi congresmeni.

Sandy se plasă în spate, pentru a-l putea supraveghea pe senator. Își mișca privirile cu repeziciune, pentru a putea surprinde orice mișcare suspectă.

Dintr-o dată, văzu ceva lucind puternic, asemeni unui metal în bătaia soarelui, chiar în spatele lui Ken. Instinctiv, trase piedica pistolului. Senatorul tocmai își termina discursul care fusese încununat de aplauze puternice. Sandy își făcu loc cu coatele printre cei prezenți. Pistolul care lucise pentru o secundă în soare țintea capul lui Ken. O lovitură puternică și agresorul se prăbuși la pământ. Sandy se aruncă peste el. Într-o fracțiune de secundă, Sandy îl imobiliză, întorcându-l cu fața spre pământ. Apoi aruncă pistolul la câțiva metri depărtare.

Cei prezenți se strânseră în jurul celor doi oameni căzuți la pământ. Sandy era stăpână pe situație.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?, se auzeau voci din toate direcțiile.

Ken părea în transă. Bărbatul își ridică privirile către el:

– Tu... tu.., te-aș fi ucis dacă nu era ea. N-ai dreptul să te amesteci în afacerile altora, spuse bărbatul, furios.

Ofițerii Pazei de Coastă își făcură apariția și-l înhățară pe atentator.

– Cineva cunoscut? avu puterea să surâdă cu amărăciune Sandy.

– Nu cred că l-am mai văzut vreodată. E cu siguranță din Mauristan, spuse senatorul, în timp ce culoarea începea să-i revină în obraji.

Câtă stăpânire are acest om, dacă poate glumi la numai câteva secunde după ce viața îi fusese pusă în joc, își spuse în sinea ei Sandy. Cum de nu aprecia, însă, că ea își riscase viața pentru el?

Guvernatorul și ceilalți oficiali nu mai conteneau să-și ceară scuze.

Sandy n-avea răgaz, gândurile zburându-i la dineul la care urma să participe Ken.

Ajunsă în sala de mese elegant decorată, Sandy inspectă temeinic toate colțurile încăperii, apoi toaleta și bucătăria. Se interesă de chelneri și de personalul auxiliar și își dădu în cele din urmă, acordul pentru începerea dineului.

Se așeză alături de Harvey, într-un colț retras.

– Închin pentru cel mai grozav bodyguard pe care l-am văzut, spuse Harvey ridicând cana de cafea în aer.

– Nu credeam că senatorul va avea nevoie de protecție într-o croazieră de plăcere, spuse sinceră tânăra femeie.

– Nu doar de plăcere, o corectă Harvey.

Schimbând repede subiectul, bărbatul o întrebă:

– Ce spui de discursul senatorului?

Tăcu o clipă și, fără să aștepte un răspuns zise:

– Eu l-am scris.

– Drăguț, găsi de cuviință să recunoască Sandy.

– Înțeleg că nu te pasionează. În fond, toate discursurile politice par identice

Din fericire, dineul dură doar două ore. Ca la un semn, toți se ridicară îndreptându-se spre ieșire.

Ken, Sandy și Harvey se urcară într-un elicopter. Aflase de la Kenneally că această a doua parte a

călătoriei era una de afaceri. De aceea, probabil că Amelia declarase că nu este complet recuperată de pe urma bolii.

Planul era ca senatorul să ajungă la Kuai, insula cea mai nordică a arhipelagului, unde spera să găsească un teren bun pentru amplasarea unui hotel. Apoi urmau să petreacă noaptea la unul dintre hotelurile de lux din zonă, pentru ca la primele ore ale dimineții să se reîntoarcă pe vas.

În elicopter, Sandy își permise, pentru prima oară în acea zi, să se relaxeze. Se întreba dacă merita să-și rișteviața pentru un om atât de nerecunoscător. Închise ochii și nu se mai gândi la nimic.

– Unde vreți să aterizez, domnule? se auzi vocea pilotului.

– Să aruncăm mai întâi o privire pe insula Na Pai, replică senatorul. Pe urmă, să ne duci la Waiohai.

Pilotul ridică avionul deasupra unei plaje pustii, lăsă în urmă pădurea verde și ateriză în fața unui hotel luxos.

Ken sări din aparat bine dispus:

– Ești pregătit, Harvey? Dar dumneata, domnișoară O'Hara?

Sandy ridică din umeri

– Știi, șefu', mă dor îngrozitor picioarele. În plus, trebuie să lucrez la un discurs. Nu cred că pot să vă însoțesc, spuse Harvey.

– O.K., atunci așteaptă-ne la hotel.

– Nu te-a obosit încercarea de azi dimineață? i se adresă de data aceasta lui Sandy.

– Deloc. Oricum, asta e meseria mea.

– Nimic nu e mai periculos în Kuai decât să te lovească o nucă de cocos, râse Ken .

Sandy se simțea ridicolă în costumul ei impecabil, încercând să țină pasul cu Ken. Hotărî să renunțe la încălțări. Încă se mai gândea că în urmă cu câteva ore împiedicase un asasinat...

Se lăsa mîngâiată de razele soarelui, în timp ce de departe auzea muzica valurilor care se izbeau de țărm. Briza purta către tânăra femeie un miros delicat de orhidee și alge proaspete.

– Locul ăsta e mirific. Mă simt atât de fericită. Cred că ar trebui să mai încercăm o dată să fim prieteni. Să o luăm de la capăt, izbucni emoționată Sandy, dând frâu liber sentimentelor.

Bărbatul continua să meargă înainte:

– E în regulă, dacă așa ai decis...

– Te cred că ești încă supărat după ceea ce ai văzut noaptea trecută, dar nu trebuie să te grăbești cu concluziile.

Sandy se opri mai mult amuzată decât furioasă.

– Și cine ți-a salvat viața azi-dimineața? întrebă ea înveselită.

Un stol de păsări albastre își luară zborul, speriate de zgomot. Ken se întoarse spre ea:

– Acum chiar cred că ești o gardă de corp adevărată.

– Ți-am spus doar că e vorba de forță mentală, nu fizică. Apropo, cine era bărbatul care a vrut să te ucidă? Cel din Mauristan...Ce vroia să spună că n-ai voie să te amesteci în afacerile altora?

– Din păcate, nu-ți pot spune prea multe.

– De ce era nevoie și de o delegație din Mauristan?

– Cred că vei înțelege înainte de încheierea acestei călătorii, spuse Ken oarecum deranjat. În orice caz, a venit vremea să-mi schimb părerea despre femeile bodyguard.

Sandy zîmbi mulțumită.

– În legătură cu noaptea trecută, începu ea.

– Îmi pare rău că nu te-am lăsat să-mi explici. M-am simțit ofensat când te-am văzut cu actorul, deși nu era cazul. Ce a fost a fost. E bine?

– O.K.

Ken îi întinse mâna:

– Prieteni?

– Prieteni, fu de acord femeia.

Intrară într-o pădure tânără. Ken se opri și desfăcu o hartă.

– Cred că pământul familiei mele e pe aici. Arhitecții mi-au spus că e locul perfect pentru un hotel

Mirosul de orhidee era îmbătător. Cei doi înaintau cu greu prin vegetația bogată. Se treziră într-un luminiș, cu un ochi de apă limpede în mijloc.

– Nu am mai văzut așa ceva decât în filme, remarcă Sandy.

– E magnific, spuse Ken, lăsându-se jos în iarbă.

Sandy își făcu imediat loc lângă el.

– Ai ajuns o țintă pentru toți țicniții care au o armă. Poate ar trebui să renunți la politică.

Își lepădă jacheta și pistolul, în timp ce-l auzi pe Ken:

– Voi ști mai multe despre viitorul meu politic când această călătorie se va sfârși. Dar cred că nu e momentul pentru o astfel de discuție.

– Ai dreptate, încuviință Sandy.

Discutau ca doi vechi prieteni, iar Sandy se simțea ușoară și fericită.

– De ce să nu ne odihnim o vreme, înainte să ne întoarcem? sugeră Ken.

Se întinse în iarbă, punându-și o mână sub cap.

– E atâta liniște, șopti Ken.

O trase încet spre el, cu un gest tandru. Femeia se lăsă cuprinsă de vraja acelei îmbrățișări. Îi săruta bărbia, ochii, vârful nasului. Când buzele li se contopiră într-un sărut prelung, simți dorința să-l îmbrățișeze strâns. Femeia îi mângâia părul, spatele puternic și bine definit.

Ken îi descheie nasturii de la bluză, unul câte unul. Într-o secundă, Sandy rămase într-un tricou cu mâneci scurte. Gura lui se plimba pe gâtul ei delicat, copleșindu-l cu sărutări.

Mâna bărbatului alunecă ușor peste corpul femeii, îi mîngâie ușor umerii, pântecul, apoi se opri pe cureaua pantalonilor.

– Oprește-te, strigă Sandy ridicându-se în capul oaselor.

– Ce s-a întâmplat? se neliniști bărbatul.

– Eu... eu... sunt atâtea lucruri de lămurit. Nu știu cum de mă săruți când nu ți-am explicat... în legătură cu Miles, actorul.

– Dar nu vreau să știu, se împotrivi Ken.

– În noaptea trecută... nimic din ceea ce ai văzut nu e adevărat.

– Știu, am încredere în tine...

O cuprinse din nou în brațe, copleșind-o cu sărutări.

– Un singur lucru contează. Că te doresc mult.

Mâinile bărbatului alunecau pe trupul lui Sandy, golit de orice rezistență. O dorință de nestăvilit cutremură trupul bărbatului.

Trupurile lor se încleștau într-o sălbatică dorință.

Făcură dragoste de mai multe ori. În cele din urmă, Sandy se adăposti în brațele lui puternice și privi cerul albastru, fără un nor. Se simțea proaspătă ca un prunc.

Într-un târziu, adormiră. Fură treziți de zgomotul unui avion care zbura la joasă altitudine.

Cerul, aflat la apus, părea de zefir. Primele stele își făceau timid apariția pe cer. Când primele umbre căzură peste luminiș, se hotărâră să plece.

Capitolul 8

În multe privințe, restaurantul hotelului îi reamintea de camera de zi a vaporului. Aceleași scaune elegante, mese lungi și curate pline de porțelanuri și farfurii de diferite forme. De unde stătea, Sandy vedea oceanul în nemărginirea sa.

Ken purta un smoching elegant și nu-și lua ochii de la tânăra femeie. Sandy avu suficient timp să se schimbe. Purta o rochie lungă de mătase de culoarea piersicii, care-i scotea în evidență ochii mari.

Deși comandă mai multe feluri, Sandy aproape că nu se atinse de mâncare.

– Nu v-au plăcut specialitățile noastre, doamnă? întrebă politicos chelnerul.

– Cred că nu mi-a fost foame, spuse ea cu un zâmbet sincer. Evită să spună că n-ar putea mânca niciodată delfin, căci aceasta era specialitatea atât de mult lăudată a casei.

Privirile femeii se opriră pe chipul lui Harvey care se afla la masă alături de ei. Era atât de fericită încât abia auzi:

– ... am fost foarte îngrijorat, mă întrebam unde ați putea fi. Îmi închipuiam că v-ați rătăcit prin junglă. V-am căutat ore în șir, dar degeaba. Atunci mi-a venit o idee...

Harvey izbucni în hohote de râs. Se uita când la Ken, când la Sandy.

– Sunteți O.K.? N-ați spus un cuvânt de când stăm la masă.

– Totul e în regulă, Harvey, spuse Ken fără convingere. Așadar, ce-ai făcut atât de amuzant?

– Am chemat pilotul ca să vă căutăm. Știi cât de mult urăsc să zbor... Asta demonstrează cât de îngrijorat am fost.

– Și ce a fost atât de spectaculos în călătoria voastră?

– Ei bine, zise Harvey insinuant. Își plimbă privirile de la unul la altul înainte de a continua:

– Nu știu cum să spun fără să fiu bădăran. Am zburat deasupra pădurii și am surprins un cuplu, să vezi ce chestie, în mijlocul acțiunii, dacă mă înțelegi. În flagrant, adică.

Ken își pierdu respirația pentru o clipă. În același timp, Sandy simți cum se înroșește de rușine. Din fericire, Harvey era prea preocupat să-și savureze povestea.

– Nu pot să cred nici acum. O astfel de priveliște în mijlocul pădurii. Știi ce am crezut la început? Că sunteți voi doi.

Harvey se opri, observându-i pe cei doi. Nesesizând nimic, continuă:

– I-am spus pilotului să zboare mai jos, dar am rămas fără combustibil, așa că am fost obligați să ne întoarcem.

– Nu văd nimic amuzant în această povestire. Și nici nu cred că e genul de istorie care ar trebui spusă în fața unei femei, îl admonestă Ken.

Harvey coborî ochii în pământ:

– Te rog să mă ierți, Sandy. N-am vrut să te supăr, spuse Harvey.

– N-ai te ce să-ți ceri scuze.

– Cred că am să mă retrag. Pot să te conduc în camera ta, domnișoară O'Hara?

Sandy înțelese că întrebarea bărbatului era de fapt o autoinvitație. Realiză că dacă ar accepta, ar putea trezi suspiciunile lui Harvey.

– Îți mulțumesc, domnule senator. Cred că voi rămâne să-mi termin cafeaua.

– Mai stau și eu câteva minute, spuse Harvey.

Fața lui Ken era palidă precum a unui mort. Poate că nu mi-a înțeles intenția, se întrebă Sandy. Înainte de orice explicație, Ken se ridică, o privi cu ostiliate pe Sandy și se îndepărtă fără un cuvânt.

– Nu uitați că mîine ne trezim devreme, zise el din ușă.

Sandy simți cum ceva îi atingea piciorul Era șocată. Îi aruncă lui Harvey o privire ucigătoare:

– Dacă mai îndrăznești vreodată, îți rup picioarele. Înțelegi?

– Dar...

Înainte ca Harvey să-și ducă ideea la bun sfârșit, Sandy se ridică și părăsi încăperea.

Sandy bătu la ușa lui Ken, la început ușor, apoi tot mai tare. Vroia să-l întrebe ce crede despre cele

povestite de Harvey. Nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, hotărî să se întoarcă în camera ei.

Nu putu închide ochii toată noaptea. Cu siguranță, Harvey știa mai multe decât lăsase să se înțeleagă. Așa se explica îndrăzneala lui de a-mi mângâia piciorul, se gândi Sandy. Se învinovățea pentru întâmplarea din ajun, considerând că era numai vina ei că au fost surprinși.

Ar fi trebuit să nu uite că era văduvă de numai un an și că jurase să nu-și mai încredințeze viața în mîinile nici unui bărbat.

Era prea târziu pentru regrete. Târziu, își luă angajamentul că în momentul în care vor ajunge în Australia va cere să fie înlocuită.

La un moment dat, i se păru că aude bătăi în ușă. Ceasul indica ora două. Sandy hotărî să nu se ridice din pat nici atunci când bătăile se repetară.

După câteva momente, auzi deslușit pași care se îndepărtau.

Soarele încă nu răsărise când Sandy, Ken și Harvey se întâlniră în hol.

– Bună dimineața, mormăi Ken, evitând privirile lui Sandy. Părăsiră hotelul fără să-și adreseze un cuvânt, urcându-se la scurt timp într-un avion care-i duse în Honolulu.

Se îmbarcară pe vas cu câteva momente înainte ca acesta să ridice ancora. Imediat ce puseră piciorul pe punte, fură întâmpinați de Kenneally și Amelia, care păreau foarte îngrijorați:

– Citiți asta, spuse Fitz, înmânându-i lui Ken o hârtie.

Ken o parcurse în grabă. Când își ridică privirile, fața lui trăda mânie și îngrijorare. Se întoarse brusc spre Sandy.

– Tu ai luat legătura cu vasul de la hotel?

– Nu, de ce?

– Cred că în cazul tău e vorba de publicitatea de care ai nevoie ca să ajungi o stea de cinema.

Ken se întoarse brusc spre Harvey:

– Sau poate e opera ta, îl fixă pe acesta.

– Jur că după cină m-am dus direct în camera mea.

Se întoarse din nou spre Sandy, care era pierdută.

– Și ce spuneai? Că n-ai dat nici un telefon, că n-ai contactat pe nimeni?

– Dar nu văd care e legătura, se bâlbâi Sandy.

Ken o privi cu mânie, înmânându-i o hârtie:

– Citește! aproape urlă senatorul.

– Fitz și Harvey, veniți cu mine. Avem nevoie de un plan de contraatac! Nu-mi vine să cred că i-am putut ține pe ziariști departe de ceremonie și mă trezesc acum pe prima pagină a ziarelor cu povestea asta incredibilă.

Ken părăsi în cele din urmă camera, urmat de cei doi bărbați.

– Ce înseamnă toate acestea? o întrebă Sandy pe Amelia.

– E textul unei telegrame pe care Babs Teller a trimis-o noaptea trecută de pe vas.

– Babs Teller... oh, ziarista aceea ciudată...

– E textul viitorului său editorial.

– Dar cum ați pus mâna pe el?

– De la căpitan. Mi-a spus, de altfel, că Babs a primit un telefon din Kuai înainte de a scrie articolul și de a trimite această telegramă.

Sandy despături hârtia:

– Dumnezeule, e despre mine...

SENATORUL ȘI MISTERIOASA DOAMNĂ, ÎNTR-O IDILĂ PE O INSULĂ TROPICALĂ

„Vă întrebați ce politician din California, aflat într-o croazieră de lux în jurul lumii a petrecut o după-amiază romantică și o seară în compania unei misterioase blonde pe o splendidă insulă din Hawaii? (indiciu – e unul dintre cei mai doriți burlaci din America). Surse de încredere mi-au confirmat că ea este gardă de corp, angajată la una dintre cele mai mari companii în domeniu.

Dar adevărata întrebare aflată pe buzele tuturor este alta: de fapt cine pe cine apără în această poveste romantică? Vă pot spune un singur lucru, dragii mei cititori. Cu imaginea ei de actriță de Hollywood și bănuindu-i intențiile, cred că senatorul Rexford este cel care ar trebui să se păzească. Și poate că n-ar fi rău dacă politicianul nostru ar observa mai atent interesul constant pe care tânăra noastră îl manifestă și pentru un tânăr actor de perspectivă aflat la bord.

Ne întrebăm dacă este vorba de o misiune specială de protecție sau o afacere amoroasă? Sau că eroina noastră visează la o carieră cinematografică și acționează pentru a-și împlini acest vis.

Urmăriți ziarul nostru pentru a afla noi amănunte ale acestui triunghi amoros.“

– Oh, toate acestea nu pot fi adevărate.

Fiecare cuvânt citit era ca un pumnal înfipt în inima tinerei femei.

– Cum e posibil așa ceva? Cum poate senatorul pleca urechea la asemenea minciuni?

Amelia o prinse de umăr.

– Nu știu ce crede Ken dar sunt sigură că nu va acuza pe nimeni dacă nu va avea dovezi. Trebuie să înțelegi că senatorul a trecut printr-o mulțime de experiențe nefericite cu femeile. Crede-mă, multe au încercat să-și facă publicitate pe seama lui. Va trebui să ai răbdare.

– Sunt hotărâtă să renunț la această slujbă, îi tăie Sandy vorba.

– Nu, să nu faci asta. Știu că i-ai salvat viața. Acum are nevoie de tine mai mult ca oricând.

– De ce toată lumea, cu excepția mea, cunoaște scopul acestei misiuni? Cred că știu cel mai bine să fac față pericolului, iar eu n-am habar despre ce se întâmplă.

– Știu, draga mea. Ken nu poate vorbi încă despre povestea în care e implicat. Chiar și eu știu puțin. Trebuie să ai încredere în el.

– Așa cum are el în mine? Crede că eu l-am turnat.

– Eu nu cred așa ceva, o liniști Amelia. În cele din urmă, toți vor vedea că se înșală în ceea ce te privește.

Zilele treceau monoton. Soarele înainta leneș pe cer, în timp ce oceanul era calm, fără urmă de valuri.

Doar briza călduță mai tulbura după-amiezile liniștite, răcorindu-i pe cei aflați pe punte.

Ken se baricadă din nou în cabină împreună cu colaboratorii săi.

– Probabil pun la cale detaliile acelei misterioase acțiuni, își spuse Sandy.

De când părăsiseră insula Kuai, Ken nu-i mai acordase nici un fel de atenție. Până ajungeau în Fiji putea să se gândească în liniște dacă va renunța la

funcția pe care o avea. Cel mai mult se temea că, îndrăgostită fiind de Ken, s-ar descalifica în fața șefilor și a colegilor de breaslă.

Încercă să-și umple timpul cu tot felul de activități. În fiecare dimineață alerga pe punte timp de o oră pentru a-și menține corpul în cea mai bună formă. Apoi, încă o oră, repeta diferite scheme de arte marțiale. După-amiaza o dedica aproape în întregime înotului în piscină.

Tragerile cu arma la țintă adunau pe punte o mulțime de curioși. Dar în ziua în care în mulțime o zări pe Babs Teller renunță la acest exercițiu pentru a nu da prilej de noi bârfe.

Decise să-l evite pe Miles și contactul cu orice actor. Dacă ar fi fost văzută în preajma acestora, probabil că senatorul ar fi fost informat și atunci suspiciunile lui s-ar fi amplificat.

Își făcu apariția în bar îmbrăcată doar cu o jachetă subțire și pantaloni scurți. Zărindu-i la o masă pe Fitz și Amelia, se îndreptă spre ei.

– Bună, spuse ea încet, ca și cum s-ar fi temut să nu-i deranjeze.

– Vrei să stai cu noi? o invită bărbatul.

– Mă tem că nu pot, răspune Sandy, suspicioasă față de această politețe. Trebuie să mă schimb.

Kenneally insită:

– Poți rămîne să bei un pahar. De altfel, mă și întrebam unde te-ai ascuns în ultima vreme, spuse acesta aruncându-i o privire complice Ameliei. Așa că ne ești datoare...

– În regulă, zâmbi Sandy așezându-se pe un scaun.

Fitz comandă încă un rând de băutură. Sandy se simțea bine în prezența unor persoane cunoscute. Discuția alunecă încet către persoana lui Ken, când o nouă figură apăru în bar.

Echipată cu niște pantaloni bufanți care-i mascau fizicul supraponderal, femeia înaintă spre masa celor trei.

Babs Teller se opri în fața lui Sandy.

– Ia te uite pe cine avem aici, spuse femeia. Misterioasa doamnă, în persoană.

Sandy se ridică brusc în picioare.

– Nu sunt deloc misterioasă. Și cred că nici n-am avut plăcerea să ne cunoaștem, spuse hotărât Sandy.

– Eu cred că e numai vina ta, pentru că ai evitat să stăm de vorbă, spuse ziarista. Sper că apreciezi turnura pe care au luat-o lucrurile. Acum mii de oameni așteaptă să vadă ce se mai întîmplă cu misterioasa doamnă.

– Dar ceea ce ai publicat e o minciună, răbufni Sandy.

– Draga mea, abia aștept să ascult și versiunea ta.

Sandy îi aruncă o privire ucigătoare:

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-ai făcut destul rău și nu mai vreau să apar în presă. Nici măcar cu un drept la replică.

– Bine punctat, șopti Amelia.

– Cred că nu înțelegi. Ți-am făcut atâta publicitate fără să-ți cer nimic în schimb. Când te răzgândești, știi unde mă găsești, spuse Babs întorcându-se spre ușă.

Sandy nu se putu abține:

– Te rog să mă lași în pace. Nu înțeleg de ce-mi faci toate astea.

Un zâmbet viclean apăru pe fața lui Babs.

– Cunosc perfect femeile ca tine, spuse ea liniștită. Picioare lungi, păr blond, un corp fără cusur. Cu ochii

aceștia și cu privirea ta inocentă... dragă, nu mă poți păcăli atât de ușor. Nu uita ai de-a face cu Babs Teller. Cunosc ce hram porți și ce urmărești.

Cu aceste cuvinte părăsi încăperea.

Kenneally și Amelia erau consternați.

– O scorpie... zise bărbatul.

– O adevărată pacoste, întări Amelia.

– Nu lăsa toate aceste răutăți să te doboare, o încurajă Fitz. Sunt trucuri vechi, de altfel. Să nu faci vreo prostie.

– Ai dreptate, Babs încearcă să-i întindă o cursă. În orice caz, Sandy, poți conta pe noi, o asigură Amelia.

Sandy era gata să explodeze. Îi venea să fugă după jurnalistă s-o ia de piept și s-o trântească de pământ.

Se năpusti pe punte și începu să facă exerciții fizice. Când se simți epuizată, se opri și spuse pentru sine:

– Aici, înconjurată de ape, n-ai nici unde fugi, nici unde să te ascunzi. Dacă va avea tupeul să mă mai înfrunte o să-mi descopere calitățile de bodyguard.

Capitolul 9

Vasul se îndrepta acum spre sud-vest înaintând în apele calde de la tropice. Sandy trebui să-și cântărească fiecare mișcare pentru a nu-și pune în pericol cariera.

În fiecare seară, toți cei prezenți se strângeau în spațioasa cameră de zi unde aveau loc petreceri.

Sandy îl zărea mereu pe Hartmann cu zâmbetul său meschin și privirea diabolică. Era acolo, de fiecare dată, Babs Teller, la pândă în căutarea unor subiecte de scandal. De asemenea, erau prezenți actori și actrițe, fiecare dorind să iasă în evidență.

Peste toți se ridica figura impunătoare a senatorului. După ce zile la rând ignoră aceste petreceri, se hotărî, în sfârșit, să-i onoreze cu prezența

sa. În scurt timp, Ken redeveni bărbatul pe care Sandy îl știa din ziare: petrecăreț, curtenitor, îndrăzneț. Participa la toate seratele nocturne. Deși toată lumea îl înconjura cu simpatie, Sandy observa că senatorul nu lăsa niciodată garda jos. Poate că acum când toată lumea citise cele relatate de Babs în presă, o relație distantă între ea și Ken se impunea, se gândea Sandy, încercând să găsească un sens în comportamentul bărbatului.

Senatorul se schimbase atât de mult, încât Sandy avea impresia că era vorba de două persoane în una singură.

Festivitățile din acea seară avură darul s-o indispună. Căpitanul propuse o noapte tematică, pe care o numise „seara piraților". Participanții urmau să poarte săbii, cuțite și pistoale. Desigur, de jucărie. Membrii companiei de film fură de acord să le împrumute pasagerilor mai multe costume de recuzită pentru o noapte.

Când îl văzu pe Kenneally, îmbrăcat precum stăpânul mărilor izbucni în râs. Arăta exact ca un jefuitor de nave comerciale – pantaloni negri cu imprimeuri, cămașă de culoare deschisă descheiată larg la gât, în timp ce vesta fără mâneci îi venea turnată pe corp, făcându-l mai fioros.

Sandy se simțea stânjenită. Rochia de seară cu umeri goi, dar mai ales corsajul care-i scotea în evidență pieptul bine conturat atrăgea privirile tuturor.

Singura persoană care nu sesiza prezența unei femei atât de fermecătoare era Ken. Privirile lor se întâlniră doar pentru o clipă, când Sandy își făcu apariția în sala de dans.

Formația atacă acum o baladă romantică de la începutul secolului. Ken răsări în fața ei, pe neașteptate.

– Dansezi? șopti el.

Sandy făcu un gest să prindă mâna lui Ken, când se auzi o voce din spate:

– Cred că ai pierdut partida asta, domnule senator. Primul dans îi revine căpitanului Miles.

Actorul era cel mai corect îmbrăcat pirați din câți se văzuseră vreodată. Ken puse o mână pe pumnalul de plastic pe care-l avea la brâu:

– Primul dans îmi aparține, declară Ken amenințător.

Dar Miles nu se lăsă intimidat:

– Numai peste capul meu.

Sandy se simțea stingherită și flatată.

– Căpitanul Miles ar trebui să nu uite bunele maniere, îl străfulgeră Ken.

Cu coada ochiului, Sandy o zări pe Babs care privea cu interes această scenă. Înțelese că trebuie să pună capăt disputei. În acel moment, Rose îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de satin își făcu apariția lângă ei.

Râzând, i se adresă lui Ken cu un accent spaniol:

– Dragul meu, dacă ai ști cât te-am căutat. Arăți ca un pirat autentic. Vino, îi spuse pe un ton poruncitor, luându-l de braț pe Ken.

– Poți onora invitația, spuse sec Sandy adresându-i-se senatorului. Miles va dansa cu mine.

– Ne-am înțeles, concluzionă Rose. Haide, ar fi păcat să pierdem acest dans. Oricum nu mă voi mulțumi cu unul singur, i se adresă cu cochetărie lui Ken.

Miles luă mâna lui Sandy, în timp ce Ken și Rose se îndepărtau în pași de tango.

– O adevărată tigresă, murmură Miles.

– Ar fi bine să nu-ți vină vreo idee greșită, îl avertiză Sandy. Sunt încă furioasă pe tine.

– Admit că am greșit, spuse actorul.

Făcând un gest cu capul în direcția rivalului său, zise batjocoritor:

– Senatorul e unul din stâlpii societății, dar eu sunt gata să pariez pe Rose.

– Dacă îndrăznește mai mult, o să aibă de-a face cu mine, spuse amenințător Sandy.

Miles continua s-o tachineze.

– Să știi că n-o vei putea învinge stând cu mâinile în sân.

– Să știi că ar trebui să nu mai pleci tot timpul urechea la ce spune unul și altul. Ar trebui să judeci cu capul tău. Cred că am nevoie să beau ceva, încheie Sandy.

Miles o urmă și, cu un gest teatral, ridică paharul în aer:

– Pentru singura persoană care are curajul să spună lucrurilor pe nume.

– Aici te cam înșeli. Sunt mulți oameni ca mine, dar n-ai avut ocazia să-i întâlnești.

– În orice caz, să știi că mulți cred o grămadă de chestii despre tine....

– Știu, spuse simplu Sandy.

Probabil și Ken, care acum probabil e fericit în brațele lui Rose, gândi Sandy. În orice caz singurul mod de a lămuri lucrurile era o discuție cu Ken.

– Miles, vreau să-mi faci un serviciu.

– Orice, cred că-ți sunt dator.

– Când se termină melodia, invit-o pe Rose la dans.

– Eu? Pe Rose? Timp de doisprezece ore m-am prefăcut că sunt iubitul ei în fața camerelor de luat vederi. Nu crezi că e de-ajuns?

Sandy se încruntă.

– O.K., ai câștigat. Am s-o invit, spuse actorul.

– Nici nu știi cât îți sunt de recunoscătoare, Miles, spuse ea fericită.

Bărbatul zâmbi, se apropie de ea și o sărută pe obraz.

– Este o plăcere să-ți pot fi de folos.

– Ai putea să-ți faci un obicei din asta, răspunse Sandy. Aruncându-și privirile pe ringul de dans îi observă pe Ken și pe Rose stând pe loc și uitându-se cu mirare la ea. Un zâmbet triumfător se înfiripă pe fața lui Rose. Ochii lui Ken aruncau priviri de gheață.

Ce concluzii au putut trage din sărutul pe care mi l-a dat Miles? La ce se gândește acum Ken, Dumnezeule? murmură Sandy. E posibil ca Babs Teller, jurnalista, să fi văzut scena? Aceste gânduri o înfiorau.

Da, acum era sigură că nu va trece mult și se va afla din nou pe prima pagină a ziarelor. Sau, mai rău, va fi subiect de bârfe la un post de televiziune, unde

milioane de telespectatori abia așteaptă să afle noi picanterii despre ea. Și asta numai din cauza lui Babs.

Vroia să meargă la Ken să-i explice tot. O văzu pe Rose cum se apleacă spre Ken și-i șoptește ceva la ureche. Bărbatul încuviință fără să spună un cuvânt, cu ochii fixați în direcția lui Sandy. Senatorul îi oferi brațul tinerei actriței, îndreptându-se către ieșire.

– Este în regulă, draga mea, e totul în regulă?

Vorbele lui Miles veneau parcă din altă lume.

– Cred că... la.. murmură ea.

– Ești palidă ca un cadavru. Cred că ai nevoie să bei ceva.

Sandy luă câteva înghițituri de șampanie.

– Iartă-mă. Nu mă simt prea bine. Aș vrea să mă retrag în cabină.

– Sigură? spuse Miles oferindu-i încă un pahar de șampanie. Ascultă, n-am reușit să ajung la Rose deoarece a plecat...

– E în regulă, declară Sandy resemnată. Băutura mi-a făcut bine.

– Poate că n-ar fi rău dacă ai mai rămâne. Ne-am putea simți bine aici. Ți-aș dezvălui câteva din tainele vieții de actor.

Vorbele bărbatului o treziră la realitate:

– Miles, trebuie să înțelegi..., spuse Sandy aproape exasperată, în timp ce sorbea din nou o gură de șampanie.

– Dar... cred că nu înțelegi. Regizorul fimului te-a văzut și e încântat de tine. Trebuie să spui doar un cuvînt – da.

– Nu înțelegi... nu mă interesează nici un film. Vreau să fiu ceea ce sunt acum...

Sandy simți nevoia să pună capăt acestei dispute.

– Te părăsesc... vreau să mă odihnesc un pic.

– Stai, te conduc cu mare plăcere.

– Nu, e mai bine să plec singură. Tu rămâi să te distrezi mai departe, spuse Sandy îndepărtându-se.

În drum spre cabina ei, Sandy trebuia să treacă prin camera de zi. Sala era goală și întunecată. Luna își arunca razele, luminând discret o mică parte a încăperii. Sandy văzu perdelele cum tremurau ușor în bătaia vântului. Două umbre nemișcate abia se întrezăreau în fața ușii spre dădea înspre terasă. Mâna ei îi mîngâia tandru gâtul! Mâinile lui îi cuprinseseră talia subțire.

Ken se desprinse violent din îmbrățișarea lui Rose. Ea se îndreptă către cealaltă parte a încăperii.

– Nu e ceea ce crezi, spuse Ken venind spre Sandy. Mă ajuta cu un bandaj pentru ochi... nu-i așa Rose? încercă el o scuză.

Sandy încercă să pară indiferentă:

– Eu mă duceam spre camera mea. Și nu cred că mă privește...

– Dar Sandy, insistă Ken.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu cred că mai am ce căuta aici, îi tăie vorba Rose.

Senatorul simți nevoia să își arate cavalerismul:

– Te conduc în cabina ta, Rose.

– Știam că ești un dulce, spuse Rose luându-l de la braț și dispărând în întuneric.

– Mă întorc într-o secundă. Te rog să mă aștepți, spuse din ușă Ken.

– O noapte frumoasă, draga mea, strigă cu ironie Rose.

Sandy îl aștepta mai bine de zece minute în salon. În cele din urmă ieși pe terasă. Noaptea părea

desprinsă dintr-o poveste de iubire. În depărtare se zăreau luminile altor vapoare. Stelele acopereau cerul, inundând cu lumina lor nemărginirea oceanului.

Cum de și-a putut imagina că lucrurile între ea și Ken pot fi rezolvate atât de simplu? El era un om politic foarte bogat, care peste câțiva ani ar putea deveni președintele SUA. Ea nu era decât o simplă angajată a unei companii private. Dacă nu Rose, atunci doar o altă actriță la fel de celebră ar fi fost mai potrivită să-i fie alături acestui om atât de puternic. Ea și Ken erau tot atât de diferiți precum erau ziua și noaptea.

Își aduse aminte că pe mese mai rămăsese șampanie de la prânz. Își turnă un pahar, continuându-și plimbarea. Simți cum o lacrimă i se prelinge pe obraz, alunecându-i pe gît. Noaptea avea ceva magic. Se simțea părăsită și singură, precum un naufragiat într-o barcă, scăpată dintr-o furtună.

– E o noapte minunată, auzi Sandy o voce pe care o recunoscu imediat. Potrivită pentru a visa la o carieră de actriță.

Tânăra femeie nu avu nevoie să se întoarcă pentru a recunoaște vocea lui Ken.

– Trebuie să recunosc că știi foarte bine să te folosești de oameni pentru a obține ceea ce vrei, continuă senatorul.

– Despre ce vorbești? Ai înnebunit? întrebă intrigată femeia.

– Să începem cu Miles. Rose mi-a spus că tînărul acesta are o mulțime de legături la Hollywood. Nu-ți trebuie decât o serie de recomandări, câteva interviuri și devii un star.

Sandy se trezi ca dintr-un vis urât, se îndreptă spre Ken și-l sărută:

– Dragul meu, nu înțelegi nimic? Amintește-ți cum l-am lăsat în prima seară pe Hartmann să creadă că urmează să devin o mare actriță, deoarece nu știam dacă n-ar fi mai bine ca lumea să știe că de fapt eu nu sunt garda ta de corp. Toate celelalte lucruri nu există decât în imaginația ta. Cum aș putea să-ți demonstrez cât de tare te înșeli? Îmi place ceea ce fac și nu vreau să-mi schimb meseria, înțelegi?

– Da, încuviință Ken. Cred că știu mai bine ca oricine cât de bine știi să-ți faci meseria. Am crezut cu adevărat că vrei să devii actriță.

– Uită toate astea, șopti Sandy prinzându-l de mână. Știi, Ken, ceea ce vreau să-ți spun e că Miles...

– Miles, Rose, hai să nu mai vorbim despre ei. Să uităm tot ce s-a întâmplat de când am părăsit insula Kuai. Nu mai contează.

Sandy dorea însă să lămurească tot, să-i spună că între ei nu poate fi nimic durabil și că se gândește să renunțe să mai fie garda lui de corp imediat ce vor ajunge în Australia.

Dar acum, în apropierea lui Ken, totul i se părea dintr-o dată lipsit de importanță. Nimic nu mai conta, în afara mângâierilor sale tandre, a sărutărilor calde. Se îmbrățișau de parcă ar fi fost pentru ultima oară, cu pasiune, ca doi adolescenți care s-au furișat într-un ungher pentru a scăpa de privirile celor mai în vârstă.

– Sandy, șopti Ken. Îmi pare rău că nu te-am înțeles. Îi simțea respirația caldă. Sandy, repetă el dulce. În noaptea asta, nu suntem decât noi doi pe pământ.

O luă în brațe, strângând-o cu putere la piept.

Îi sărută umărul gol și gâtul. Buzele li se uniră într-un sărut prelung.

– E atât de bine, șopti ea... Nimic nu mai contează...

Un zgomot puternic îi trezi din reverie. Ușa fu dată cu zgomot de perete și pe terasă își făcură apariția Amelia, Kenneally și Harvey.

Fețele lor trădau neliniște.

Amelia sparse tăcerea.

– Mă plimbam acum câteva minute alături de căpitan pe punte. Era prea mult zgomot în sala de dans, iar afară e o noapte încântătoare... Când am trecut pe lângă biroul de telecomunicații, Babs Teller tocmai ieșea de acolo. Ne-a aruncat o privire plină de satisfacție... Așa că l-am convins pe căpitan să aruncăm o privire. Am fost norocoasă.

– Sparky – care a transmis prima corepondență a lui Babs în SUA – ne-a spus că n-a putut refuza să trimită cea de-a doua epistolă care era adresată aceleiași persoane sau companii, nu știa foarte bine.

Kenneally căută în buzunar și scose o hârtie mototolită.

– Iată, nenorocita de telegramă!

Ken luă hârtia în mână și o parcurse rapid de la un capăt la altul. Fața lui deveni lividă. Tuși de două ori apoi, citi cu voce tare conținutul epistolei:

"...vești fierbinți din croaziera dragostei. Triunghiul amoros cu parfum de Hollywood despre care v-am relatat în prima mea corespondență cunoaște schimbări spectaculoase. Și asta pentru că acum avem de-a face cu încă un jucător. Da, dragii mei cititori, asta o știu din surse cât se poate de sigure. Nu pot să vă spun despre cine e vorba, dar ultima achiziție a senatorului este o tânără și superbă actriță aflată la bord și care deține unul din rolurile principale în pelicula care se filmează pe navă."

– Cred că am citit destul, spuse Ken cu amărăciune, întinzând hârtia către Sandy.

Tânăra femeie tresări. Făcu un pas înapoi și se lăsă să cadă pe o canapea, prea obosită ca să mai poată citi vreun rând. Se gândea la zvonurile și discuțiile care se vor isca și care o priveau personal.

Probabil că acum întreaga Americă bârfea pe această temă. Putea fi vorba chiar și de fotografii la care acum, milioane de americani se uită, închipuindu-și tot felul de lucruri.

Cum a putut să fie atât de naivă să creadă că o poate lua de la capăt a doua oară alături de Ken Rexford? Cât de mult se amăgise cu un sfert de oră în urmă, când la pieptul bărbatului credea că nimic nu-i poate despărți.

Vocea Ameliei o smulse din reverie:

– De data asta, dragul meu frate, trebuie să admiți că Sandy nu are nici o vină.

Sandy deveni și mai surprinsă când îl auzi și pe Kenneally luându-i apărarea.

– Mi-e teamă că lucrurile s-ar putea repeta, nu-i așa Harvey? Haide băiete, spune-le și lor. Confesiunile descătușează sufletul.

– Nu am nimic de-a face cu ceea ce s-a petrecut în seara asta. Abia am schimbat câteva cuvinte cu Babs .

– Nu ne poți duce cu astea, Harvey. Și oricum, nu mă refeream la noaptea asta. E vorba de cum a început totul. Și de cât de vorbăreț ai fost la Kuai, în fața lui Babs Teller.

Harvey se înroși tot. Privi în jur pierdut, murmurând ceva de neînțeles. Avu un scurt dialog din priviri cu Ken, cerându-i ajutor.

– Cred că nu vrei să-ți eliberezi sufletul, spuse cu răutate Kenneally.

– Știu că Harvey este cel care a vorbit presei despre incidentul care a avut loc în Kuai. Mi-a spus totul în legătură cu acest lucru, spuse cu un aer afectat.

Amelia interveni, încercând să schimbe subiectul.

– Harvey a avut motivele lui și cred că cel mai bine e să nu mai zgândărim lucrurile.

În orice caz, Sandy a fost cea mai afectată de cele apărute în presă și cred că Harvey îi datorează scuze, spuse Ken.

Harvey părea că aștepta aceste vorbe de o veșnicie. Păși repede în direcția femeii. Spre surpriza lui Sandy îi puse o mână pe umăr, cu un gest familiar:

– Nu am nimic de-a face cu toate acestea. Îți jur, Sandy, spuse Harvey surescitat. Te rog să mă crezi. Dacă aș fi știut cât de mult te va afecta, n-aș fi spus nici un cuvânt. Am vrut doar să-l ajut pe senator... Am crezut că puțină publicitate îți va face bine. Nu mi-am imaginat nici un moment....

– Publicitate? explodă Sandy. Crezi că șefii mei au nevoie de o blondă mortală în subordine? Ce crezi că se va alege din cariera mea după toate acestea?

Ken făcu un pas înspre cei doi:

– Nu trebui să-ți faci griji în legătură cu asta. Când excursia se va termina voi avea o discuție lămuritoare cu șeful tău. Totul va fi în regulă atunci.

Vorbele lui Ken avură darul să-i calmeze pe cei doi.

– Chiar așa rece și distant cum îl știi, trebuie să ai încredere în fratele meu. Știe foarte bine să vadă lucrurile dincolo de aparențe, spuse Amelia.

Sandy încuviință în tăcere. Amelia avea cu siguranță dreptate și orice făcuse sau spusese, Harvey merita o a doua șansă. Un zâmbet îi înflori involuntar în colțul gurii.

– Cred că fiecare face greșeli, i se adresă ea lui Harvey.

Emoționat, bărbatul îi luă mâna și i-o sărută.

– Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult, Sandy.

– Din păcate, mai avem o problemă, anunță Ken.

Făcu o pauză de efect și continuă:

– Am aflat că există o fotografie în care eu apar alături de Sandy. După câte am aflat ne înfățișează într-un moment de tandrețe pe care unii l-ar putea interpreta în mod intenționat greșit...

– Asta e, cu siguranță, o problemă, admise Kenneally.

Senatorul ignoră remarca subalternului său, continuând:

– Când am condus-o pe Rose înapoi în cabina ei a încercat să mă șantajeze, cerându-mi să-i acord mai

multă atenție. În caz contrar, a amenințat că se va duce direct la Babs Teller. E posibil s-o fi făcut deja.

În mod ciudat, Sandy avu un sentiment de ușurare.

– M-am gândit în ce moment ne-ar fi putut face cineva fotografia, i se adresă Sandy direct lui Ken. Cred că am găsit! Cu puțin înainte ca ușa să se închidă am auzit un sunet abia perceptibil care m-a pus în alertă. Am reușit să văd cu coada ochiului, într-o fracțiune de secundă, o umbră în pragul ușii. După toate probabilitățile, musafirul nepoftit n-a putut fi altcineva decât domnul Hartmann.

– Excelent, izbucni Amelia. Fata noastră a punctat din nou.

Întorcându-se brusc către fratele ei, i se adresă:

– L-am văzut, de altfel, pe Hartmann vorbind cu cineva din anturajul lui Babs Teller imediat după ce ai plecat de la petrecere. Până am ajuns pe punte, conversația se încheiase.

– Crezi că ar trebui să consultăm un avocat? sugeră Kenneally.

– Nu, replică ferm Ken. Nu vom face decât să punem gaz pe foc. Pe de altă parte, n-avem certitudinea că Babs și Hartmann au pus totul la cale.

Sandy privea absentă, fără să prevadă pericolele ce o pândeau.

Capitolul 10

În lumina perfectă a noii zile, în mirificul decor al Pacificului de Sud, Sandy se simțea din ce în ce mai bine. Aerul rece de dimineață o făcea să se gândească la perspective mai bune.

Declarațiile lui Harvey din ajun o eliberaseră de suspiciuni. Se simțea, după mai multe zile, cu adevărat fericită. Iar gândurile îi zburau către mirificele locuri pe care avea să le vadă în această călătorie.

Vaporul ancorase în portul Suva, capitala statului Fiji, care mai cuprindea cel puțin trei sute de insule vulcanice. Pe vremuri colonie britanică, Fiji mai păstra ceva din farmecul atmosferei de început de secol XX.

Sandy purta o vestă strâmtă peste un pulover subțire. Fusta ușoară, de primăvară, îi flutura în bătăia

vântului lăsând să se vadă picioarele lungi, uniform bronzate. În mână ținea o geantă în care înghesuise câteva lucruri strict necesare pentru următoarea fază a călătoriei.

Afacerile erau principala preocupare a familiei senatorului. Amelia își programase o vizită pe o insulă mică pentru a studia posibilitatea construirii unui nou hotel. În cazul Ameliei, afacerile mergeau mână în mână cu interesele personale. Le spuse lui Ken și Sandy că va fi însoțită de căpitan și că se va putea descurca și singură.

Senatorul urma să țină un discurs la Universitatea Pacificului de Sud din Suva. Apoi trebuia să participe la câteva întâlniri private cu oficialități locale. Nu-i spuse lui Sandy numele acestor persoane, doar locurile care ar trebui inspectate pentru a fi feriți de orice surpriză.

– De data asta nu cred că vom mai avea de-a face cu nici un atentator. Dar poți să știi? zâmbi complice Ken.

Sandy era mulțumită că bărbatul ia munca ei în serios. De aceea, situația nici nu o îngrijora peste măsură.

După discursul ținut la Universitate, Ken urma să facă o vizită de cealaltă parte a insulei aflată în

proprietatea familiei sale. Prilej, aflase tânăra femeie, pentru băștinași de a-i face o primire fastuoasă.

Aflată pe puntea vasului, privea dezinteresată pregătirile pe care familia Hartmann le făcea în vederea debarcării. Se gândea ce zvonuri ar scorni aceștia dacă ar afla fie și numai că ea și Ken vor înnopta împreună pe insulă. Dar senatorul reuși cu o seară înainte s-o liniștească:

– Lasă-i să vorbească, spuse Ken în timpul cinei. Poate că asta-i meseria lor.

– Da, să-i lăsăm să vorbească. Nici noi nu ne-am spus ultimul cuvânt, întări Kenneally.

În fond, ce rău îi puteau face? se gândi Sandy. Doar era de datoria ei să se afle mereu în apropierea lui Ken.

Acesta părea perfect relaxat, atunci când păși alături de Sandy într-o ambarcațiune ușoară care avea să-i ducă la mal.

La Universitate, Ken fusese primit de o delegație oficială. Ca și în Hawaii, era vorba de o mulțime pestriță printre care se numărau și câțiva locuitori ai insulei Mauristan. În sala de conferințe, Sandy se postă aproape de intrare.

Discursul fu neobișnuit de scurt. Femeii i se păru ciudată cererea lui Ken ca presa să nu aibă acces la

manifestare. Din puținele propoziții rostite de senator, Sandy înțelese că acesta deținea pe insulă proprietăți de peste 100 de ani.

Chestiunea cea mai importantă a fost abordată la finalul discursului. Ken i-a asigurat pe cei prezenți că nu intenționează să construiască decât un singur hotel și numai după ce va avea toate aprobările.

În final, discursul a fost răsplătit cu aplauze.

La ieșirea din clăditre, Sandy fu surprinsă de agitația care puse stăpânire pe un tânăr foarte bronzat, îmbrăcat cu o salopetă de camuflaj. Se afla la numai doi metri de Ken. Ochii lui aruncau priviri fioroase.

Sandy se repezi către intrus, prinzându-i mâna ascunsă în interiorul vestei de camuflaj. Cu o mișcare rapidă îl imobiliză, trântindu-l la pământ. Tânărul se dovedi a fi neînarmat.

– Nu o să scapi așa de ușor, senator Rexford, urlă tânărul. Crezi că-i poți cumpăra pe toți numai fiindcă familia ta e stăpână pe jumătate din zăcămintele de petrol din lume? Și alții au drepturi asupra lor să știi, continuă tânărul, zbătându-se să scape din strânsoare.

Patru polițiști îl flancară pe acesta, introducându-l în mașină.

Ken o aștepta pe Sandy în limuzină.

– Să n-ai un moment de liniște, spuse senatorul calm, spre uimirea femeii. Cred că am ajuns să mă obișnuiesc cu asemenea scene. În fond, era vorba de un student nevinovat. Dar, în orice caz, cred că ar trebui să-ți mulțumesc.

Sandy era ofensată. Palmele îi transpirau abundent și respira greu. Pentru o clipă, îl văzu pe Ken doborât la pământ de acel student, iar această imagine îi făcea rău. Ca și calmul cu care o întâmpină senatorul. Meseria îi cerea însă să trecacă peste acest moment și să se concentreze asupra celorlalte evenimente.

Planul era ca un avion să-i ducă pe Ken și pe Sandy în satul băștinașilor...

Auzi ca prin vis vocea pilotului:

– Următoarea oprire, dragii mei, laguna albastră.

În momentul în care își aruncă privile pe geam, Sandy înțelese vorbele pilotului. O apă superbă de un albastru imaculat era flancată de o parte și de alta de numeroși palmieri înalți.

– Vrei să spui că e chiar laguna din filmul acela celebru?

– Exact, doamnă. Aici s-a filmat mai multe luni de zile. Este cea mai frumoasă plajă din lume. De fapt, toate aceste insule pe care le vedeți sunt la fel de frumoase.

Ken se întoarse spre pilot, bătându-l amical pe umăr:

– Te întorci sau rămâi peste noapte cu noi, Duff?

– Rămân.

Peste câteva minute, hidroavionul aterizã lin pe apă.

– Cum ajungem la țărm? se interesă femeia.

– Putem înota, deși cred că cel mai bine ar fi să luăm un taxi, glumi Ken, arătând cu degetul o canoe care se apropia de ei.

– E exact ca în filme, se entuziasmă Sandy.

– Asta, în schimb, e cât se poate de reală.

Satul era o alomerație de mici așezări omenești. Băștinași gălăgioși și aproape goi îi întâmpinară cu entuziasm. Imediat, oaspeții au fost serviți cu yahonga, o mâncare tradițională. Câțiva băieți voinici și foarte bronzați luară bagajele, depozitându-le într-o colibă.

– Să explorăm împrejurimile, spuse abrupt Ken, luând mâna femeii.

În timp ce se îndepărtau, constatară că băștinașii continuau să le facă semne și tumbe....

– Un tratament de-a dreptul regal. Ai devenit mare-șef pe aici, spuse Sandy privindu-și colierul oferit de băștinași la debarcarea pe insulă.

– Familia mea a crescut alături de bunicile lor.

– Și acum vrei să ridici un hotel în această zonă? întrebă ea cu subînțeles.

Tăcură o vreme, fascinați de jocul naturii. Zeci de varietăți de plante îi înconjurau din toate părțile.

– Vrei să ruinezi toate aceste daruri ale naturii? insită Sandy.

– Nici vorbă. Dacă vom construi un hotel, voi avea grijă ca acesta să nu afecteze în nici un fel viața băștinașilor. În orice caz, dacă nu vom acționa noi, o vor face alții. E mai bine ca niște oameni responsabili să facă această investiție. Altfel...

– Știu și eu, murmură Sandy, strângând cu putere mâna bărbatului. E atâta frumusețe în jur.

– Fii liniștită. Nu voi permite nimănui să producă vreo pagubă acestor locuri minunate.

Sandy se încruntă o clipă, străfulgerată de o amintire care o bântuia.

– Ken, băștinașii ne-au pus bagajele în aceeași colibă. Cred că și-au imaginat că vom petrece noaptea aici.

Bărbatul râse:

– Te îngrijorează? întrebă Ken cuprinzându-i umerii.

– Nu, dar nu cred că vrei să alimentăm bârfele deja existente.

– Dar cum va putea afla cineva că am decis să rămânem pe insulă? întrebă senatorul.

Sandy ridică din umeri.

– Cine s-a gândit că vom fi spionați din elicopter pe insula Kuai? încercă ea să argumenteze. E adevărat, de data asta pilotul pare de treabă, băștinașii prietenoși, dar după toate prin câte am trecut nu știu dacă mai putem avea încredere în cineva.

– Trebuie să ai încredere în mine. Îți voi încredința un mare secret imediat ce voi putea, o încurajă Ken.

Sandy se lăsă convinsă.

– Oh, nu-mi vine să cred că am putut reacționa așa în seara în care te-am văzut cu Miles, izbucni pe neașteptate bărbatul. Acum recunosc că te-am judecat greșit. E ușor să te înșeli după ce ai avut atâtea experiențe groaznice și toate numai cu femei. Gândește-te cum a încercat Rose să mă șantajeze. Singura mea scuză e că am fost foarte gelos când te-am văzut cu Miles.

Pe Sandy, această confesiune o bucură nespus.

– E în regulă, acum. Îmi dau sema de ce ai tras astfel de concluzii. Și mai înțeleg că un om bogat, faimos și interesant ca tine, devine o țintă perfectă pentru orice femeie, spuse Ken cu cochetărie.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere.

Se opri, brusc, străfulgerat de o revelație.

– Știi că singurul nor pe o distanță de câteva mile e cel care acum îți umbrește frumusețea. Vrei să-mi spui ce e cu tine, întrebă simplu Ken.

Sandy trase aer în piept, făcându-și curaj.

– Știu că e o prostie, dar nici pe această insulă de vis nu-mi pot scoate din cap că nu sunt decât garda ta de corp. Pari atât de diferit. Dacă ți-aș putea explica...

Ken îi lăsă mâna.

– Aș da orice să te pot liniști. Cum aș putea să-ți câștig încrederea?

– Nici eu nu cred că știu, admise femeia.

Mergeau liniștiți la marginea junglei. Sandy încerca să-și aducă aminte cum au început toate. Se întîmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt...

Era oare ceva în neregulă cu ea? se întreba Sandy. Sau poate cu el? I se părea anormal ca el să rămână atât de calm când toată lumea în jur vorbea numai

despre relația dintre ei doi. Dintr-o dată, în memorie îi reveni momentul în care dăduse buzna în camera de serviciu de la Capitoliu.

De acolo a început totul, se lumină Sandy. Ken nu i-a explicat niciodată ce se întâmplase în după-amiaza aceea. Se întoarse spre el, hotărâtă să lămurească lucrurile.

– Uite! strigă el încântat. Privește plaja! Ai mai văzut ceva atât de frumos în viața ta?

O luă la fugă printre palmieri.

– Vino, vreau să uităm de toate. Haide să înotăm.

Dintr-o mișcare, Ken rămase doar în pantalonii de pânză. Sandy îi tăie elanul proptindu-se în fața lui.

– Așteaptă, o clipă. N-am costum de baie.

Ken surâse strengărește.

– Nici eu, spuse el.

Dintr-o dată Ken se eliberă de pantaloni, luând-o la goană spre ocean.

– Vino, strigă Ken. Apa e minunată.

– Ești nebun? Dacă ne vede cineva? Sau dacă vreun fotograf se ascunde printre palmieri?

– Atunci, să sperăm că va vedea partea amuzantă a lucrurilor.

– Ești de-a dreptul nebun.

– Nu, nu sunt nebun. E ceva nativ.

– Să știi că nu te voi urma. N-am nevoie de alte necazuri, îi spuse Sandy.

– Ai dreptate. Ar putea fi un rechin în această apă splendidă, o tachină Ken. Sau poate un monstru? Iar în cazul ăsta cred că am nevoie de protecție.

Sandy rămase fără grai.

– O.K., ai învins.

În țipetele de fericire ale lui Ken, Sandy se aruncă în apele liniștite ale oceanului.

De pe țărm nu se mai zăreau acum decât două trupuri, ca două pete negre, care se uneau și dispăreau de pe luciul apei, pentru a reveni după câteva secunde, contopindu-se din nou într-o lungă și dureroasă îmbrățișare.

Când se întoarseră în sat, din soare nu mai rămăsese decât o dungă roșiatică, undeva în depărtare, la orizont. Deasupra satului, o lumină se împletea cu țipete puternice. Un adevărat spectacol era pe punctul de a începe.

După ce fuseseră primiți cu toată ceremonia cuvenită unor stăpâni, Sandy și Ken se treziră în mijlocul unor dansatori sumar îmbrăcați. Câțiva tineri băteau în tobele imense, căptușite cu piele de animale. Dansurile erau de fapt ritualuri păgâne, cîntece de mulțumire închinate zeilor.

Petrecură aproape până în zori, fără să simtă trecerea timpului. La un moment dat, Ken și Sandy le dădură de înțeles gazdelor că sunt obosiți. Fură conduși în coliba unde se aflau bagajele.

– Cu siguranță băștinașii cred că suntem căsătoriți, spuse Sandy, fără ca senatorul s-o poată auzi.

După o zi lungă și zbuciumată, cei doi adormiră îmbrățișați.

Capitolul 11

Părăsiră mica insulă imediat după micul dejun.

Pilotul părea că vrea să ofere la rândul lui un spectacol pe cinste, conducând când lin, când cu schimbări bruște de direcție.

Sandy era în al nouălea cer. Se afla pe bancheta din spate, ținându-l de mână pe Ken.

– Nu v-am văzut aseară la spectacolul oferit de băștinași, domnule Duff. Nu v-ați simțit bine? întrebă Sandy.

Ea observă cu surprindere pe fața pilotului o expresie dezaprobatoare. Ken îi apăsă mâna, avertizând-o să nu mai spună nimic.

Pilotul îi aruncă o privire scrutătoare.

– Nu știam, domnule senator, că sunteți căsătorit.

Sandy rămase fără glas.

– Eu, cum să spun, noi...

Vocea lui Ken calmă lucrurile

– Avem doar în intenție acest lucru.

– Atunci, pot spune că sunteți un om norocos.

– Mulțumesc, Duff.

Sandy îl privea năucită pe Ken. Bărbatul o trase ușor spre el, cu o expresie mai degrabă amuzată, sărutând-o cu putere.

Tânăra femeie nu avu timp să se gândească la remarcele pilotului sau la consecințele acestora.

Întorși pe insulă, cei doi îndrăgostiți hotărâră să-și mai acorde câteva ore. Se plimbară de mână pe străduțele aproape pustii.

Ken și Sandy erau așezați la masa unuia dintre cele mai distinse restaurante din zonă. Sandy fusese surprinsă când, ridicând privirile, îi zări în aceeași încăpere pe Amelia și Kenneally. Surpriza era și mai mare când realiză că la aceeași masă se aflau soții Hartmann.

Amelie făcea oficiile de gazdă, turnându-le în pahare.

– Tocmai am vorbit despre ceai cu proprietarul restaurantului, un indian din Bombay. Spune că-l aduce din Sri Lanka. O adevărată coincidență, nu-i așa dragul meu Ken?

– Ce lume mică, spuse Ken cu ochii ațintiți spre Hartmann.

– Proprietarul ne-a oferit o porție din partea casei, continuă Amelia.

– E adevărat. Cred că am face bine dacă noi ne-am retrage, spuse Hartmann.

– Nici să nu vă gândiți. Am avut o conversație excelentă.

– Da, tocmai am descoperit că avem o pasiune comună – fotografia, declară solemn Kenneally.

– Nu cred că mai e ceva de spus, mormăi indignat Hartmann. Vino, draga mea, se adresă el soției.

Aceasta își șterse buzele cu un șervețel și se ridică de la masă.

Amelia îi întinse un platou plin cu frunze de ceai.

– Uite. Astea sunt pentru dumneavostră. Noi mai avem destule.

– Nu, asta nu putem accepta, protestă bărbatul.

După insitențe repetate, doamna Hartmann luă farfuria, salută și se îndepărtă la brațul soțui ei.

– Ce femeie! Ai putea crede că n-a mai mâncat de o săptămână. A devorat trei porții de fructe de mare.

Amelia făcu un gest de dezgust cu mâna.

Kenneally și Ken se ridicară în același timp.

– Pe noi ne scuzați. Am ceva de discutat cu Kenneally, spuse sec Ken. De fapt, trebuie să mă pun la punct cu cele petrecute în lipsa mea....

Bărbații se ridicară încet de la masă, cu o reverență abia perceptibilă și se îndepărtară.

– Vei afla și tu în cele din urmă ceea ce trebuie să-i spun lui Sandy, zise cu cochetărie Amelia.

După expresia întipărită pe chipul femeii, Sandy înțelese că trebuia să fie vorba de vești bune. În momentul în care Ken și Fitz părăsiră încăperea, Amelia își vârî mâna, în buzunar scoțând o hârtie pe care o așeză pe masă.

– Privește, șopti Amelia cu încântare, despăturind hârtia. În palma ei strălucea un superb inel cu diamant.

– O, draga mea, spuse Sandy uimită, sunt atât de fericită pentru tine. E vorba de căpitan, nu-i așa?

– Ești prima persoană căreia i-am împărtășit micul meu secret. Thomas Mc Cabe e un om atât de manierat... Am devenit atât de apropiați într-o perioadă de timp atât de scurtă.

Amelia își duse mâna la tâmple, ca și cum ar analiza situația.

– I-am cerut un timp de gândire. Este un om atât de deosebit. Am luat inelul până mă voi decide. Este o moștenire de familie la care el ține foarte mult. Mi-a spus că dacă voi putea să-l port pe deget, el va ști că voi fi mereu alături de el.

Își privi mâna cu încântare.

– Dar nu știu dacă pot face lucrul ăsta...

– De ce? Nu-l iubești? întrebă Sandy.

– Nu, nu e vorba de asta. Îl iubesc dincolo de orice îndoială. De aceea și e atât de greu să mă decid.

– Îl iubești și de asta îți este atât de greu să te hotărăști? repetă cu mirare Sandy.

Amelia își privi încă o dată inelul, fără să spună un cuvînt.

Sandy privi în jurul ei, încercând să vadă dacă tăcerea Ameliei era legată de apariția unui intrus. La câțiva metri de ei stătea un indian curat îmbrăcat,

probabil proprietarul hotelului. Și Harmann era acolo, privindu-le cu insitență și curiozitate pe cele două femei. În stradă, Ken și Fitz își însoțeau vorbele cu gesturi largi. I se păru că, pentru o clipă, Ken își întorsese capul și-i zâmbise. Doamne, cât de mult îl iubea , cât de mult ar dori să-l ia de mână și să alerge împreună ca doi adolescenți pe străzile prăfuite.

La un moment dat, Ken o zări și-i trimise un sărut. Sandy zâmbi fericită și-l văzu pe Hartmann cum urmărea atent schimbul de priviri dintre cei doi îndrăgostiți. Vroia să-i trimită la rândul ei o sărutare, dar se opri pentru a nu da naștere altor speculații.

Se întoarse către Amelia parcă luminată:

– Draga mea, știu exact ce se întâmplă cu tine. Știu de ce eziți să-ți dai consimțământul.

– Știi?

– Sunt sigură, așa cum sunt sigură că sunt singura persoană în stare să te înțeleagă.

– Spune-mi imediat, urăsc suspansul.

– Ești fericită cu Mc Cabe, nu-i așa? Fericită cum n-ai mai fost de foarte, foarte multă vreme?

Amelia încuviință cu o mișcare a capului.

– Vezi, tocmai asta e problrema.

– Nu înțeleg.

Sandy izbucni în râs.

– Amelia, draga mea, iartă-mă că trebuie să-ți spun, dar ești copleșită de vinovăție la gândul că ești atât de fericită. Și adăugând numai pentru sine: „Este aceeași problemă ca și în cazul meu doar că....."

Coborând vocea și aplecându-se spre Sandy, Amelia declară:

– Oh, Sandy, știu că și tu îl iubești pe Ken. Am simțit de la început că formați perechea perfectă. În cazul tău, orice sentiment de vinovăție nu poate avea cauza decât în modul în care Hartmann și Babs Teller încercă să-ți scormonească viața personală. În cazul meu, fiind văduvă de mai puțin de un an, am refuzat să mai fiu în preajma unui bărbat. Ai absolută dreptate și nu știu cum să-ți mulțumesc pentru asta. Mi se părea că întinez memoria lui Marshall, dar acum știu că cel dintâi care s-ar fi bucurat că mi-am regăsit fericirea ar fi fost chiar el. Nu crezi că-i așa draga mea?

– Ai dreptate, de o mie de ori ai dreptate, o aprobă Sandy cu însuflețire.

Știa că aceste sentimente de vinovăție care o tulburau atât pe Amelia erau cauza pentru o mare parte din necazurile ei. Nu putea să ascundă acest adevăr. Știa că făcuse un lucru bun, eliberând-o pe Amelia de o povară pe care n-o merita. Lacrimi de fericire șiroiau pe obrajii tinerei femei, în timp ce văzu cum Amelia își puse inelul de pe deget.

– Îți mulțumesc, îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii, murmură cu recunoștință Amelia.

Sandy simți dorința s-o îmbrățișeze, să-i spună că acum și ea vede lucrurile în altă lumină. Cea adevărată. Dintr-o, dată zâmbetul îi împietri pe buze. Văzu cum, în partea cealaltă a încăperii, domnul Hartmann își bătea soția pe spate. Aceasta refuză paharul de apă pe care bărbatul i-l întinse.

Doamna Hartmann încerca să spună ceva, dar gura i se schiminosi de durere. Femeia avea o paloare cadaverică.

Sandy fusese antrenată să facă față celor mai diverse situații, încât știa precis cum trebuie să acționeze într-un asemenea caz.

Fără a-i adresa un cuvânt Ameliei, Sandy sări de pe scaun, lovind un chelner în alergare, care scăpă platoul cu mâncare. Se afla în fața celor doi.

– Nu te amesteca, urlă în panică domnul Hartmann.

Sandy îl ignoră, aplecându-se asupra femeii.

– Doamnă Hartmann, dacă mă auziți și nu puteți vorbi, mișcați puțin capul.

Femeia deschise puțin gura fără a reuși să spună un cuvânt.

– Nu vă fie teamă. Am să vă ajut, o asigură Sandy.

Orbit de panică, domnul Hartmann încercă s-o bruscheze pe Sandy.

– Să nu te atingi de ea, auzi? Du-te de aici, urlă bărbatul.

Soția sa alunecă în genunchi, bătu aerul cu brațele și se prăvăli la pământ ca secerată. Majoritatea celor din restaurant înțeleseră că e o situație de urgență.

– Chemați o ambulanță, se auzi de undeva.

Câțiva oameni se adunară în jurul femeii, dând sfaturi.

Sandy nu le dădu atenție. Îngenunche în spatele doamnei Hartmann, cuprinzând-o de talie, ca într-o îmbrățișare. Cu o mișcare bruscă o strânse cu putere de abdomen.

– Oh! exclamă doamna Hartman.

O bucată mare de mîncare fusese aruncată afară. Privi pierdută în jur, trase aer în piept și se aruncă în brațele soțului ei. Pe jos se putea vedea o bucată mare de pește și un os nedigerat.

Dintr-o dată, întreg restaurantul izbucni în aplauze. Proprietarul nu mai contenea să-și ceară scuze de la familia Hartmann. Femeia își plimba privirile de la o persoană la alta, parcă pentru a-i asigura că totul e în regulă.

Amelia se grăbi s-o îmbrățișeze pe Sandy, în timp ce, din stradă, Ken și Kenneally priveau cu atenție la ce se întîmpla în restaurant.

Proprietarul îi părăsi pe cei doi soți, îndreptându-se spre Sandy:

– Cred că tocmai ai salvat viața acelei femei. Desigur, de acum încolo totul va fi din partea casei.

Capitolul 12

Soarele apunea când vasul opri în port. Sandy se afla pe punte, urmărind cu privirea formele Munților Tamavua. Purta o rochie albastră de satin cu dungi albe, pe care o cumpărase cu puțin înainte de îmbarcare. Șuvițele blonde îi fluturau în bătaia vîntului de seară.

Se gândea la tot ceea ce se întâmplase în Fiji. Știa că Amelia va petrece alături de căpitan acea seară, iar Ken urma să apară în câteva minute pentru a cina. În minte îi reveneau necontenit momentele petrecute împreună cu senatorul, mângâierile și șoaptele lui fierbinți...

– Doamnă, auzi în apropiere vocea răgușită a lui Hatmann. Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut aseară.

– Nici nu e nevoie, spuse femeia continuând să privească munții.

– Poate pentru dumneavoastră n-a fost ceva neobișnuit, dar vă sunt recunoscător. I-am povestit doctorului întreaga poveste și mi-a confirmat că am avut mare noroc cu prezența dumneavostră în acel resturant. Spune că aș fi putut să-mi pierd soția.

– V-am spus, în meseria mea am de-a face de multe ori cu astfel de situații.

– Sunteți cel mai experimentat bodyguard de care am auzit. Iar senatorul trebuie să fie foarte mândru să aibă în apropierea lui pe cineva ca dumneavoastră. Să nu mă înțelegeți greșit. Vroiam să zic..., se încurcă în explicații Hartman.

– Chiar nu e nevoie să vă explicați, spuse hotărât Sandy.

Fără să-i arunce vreo privire, bărbatul își duse mâna la buzunar de unde scoase o rolă de dimensiuni mici. Cu o mișcare scurtă i-o întinse tinerei femei:

– Am fost nedrept cu tine, spuse acesta. M-am lăsat convins de Babs Teller că o glumă nu poate afecta pe nimeni. Oricum, nimeni n-a văzut negativele și nici n-au fost developate, deși poate ați auzit altceva.

Înmânându-i negativele, Hartmann se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea. Sandy rămase fără replică, ținând în mână rola de film.

Când își reveni, Ken se afla lângă ea.

– De acum înainte, nu va mai trebui să ne temem că am putea fi șantajați sau că numele noastre vor mai apărea în ziare.

– Asta e un lucru foarte bun, spuse Ken cu o voce inflexibilă.

– Vrei să păstrezi filmul ca amintire? spuse ea oferindu-i negativele. Poate îți vor fi folositoare când îți vei scrie memoriile.

Bărbatul izbucni în râs.

– Nu, mă gândesc să le folosesc în alt scop.

Cu o mișcare rapidă, mototoli negativele și le aruncă peste bord.

– Pierdute pentru veșnicie, spuse Ken luând-o pe Sandy de braț. Ți-e foame?

– Nu prea.

– Asta e bine. Ce ai spune dacă ne-am întoarce în camera ta?

Ken o sărută tandru.

– Voi putea astfel beneficia de toată atenția unui bodyguard, îi șopti el la ureche.

Voia să mai spună ceva, dar se simțea atât de împlinită lângă Ken, încât își spuse că orice cuvânt ar fi de prisos.

În timp ce se plimba în liniște la braț cu senatorul, realiză că un vis e pe cale să i se împlinească.

Când se trezi a doua zi dimineața, parfumul fin al bărbatului încă mai persista între așternuturi. Dar Ken nu mai era lângă ea. Sandy făcu un duș, își puse o fustă ușoară care-i venea peste genunchi.

Se simțea eliberată și fericită în timp ce cobora în camera de zi. Își trecea mâna prin părul frumos ondulat, gândindu-se că va servi un mic dejun copios, când ochii îi căzură pe un ziar aruncat într-un colț. Bucuria îi pieri imediat.

Părea a fi un tabloid australian ieftin, unul dintre multele care ajungeau pe vas parașutate de un elicopter.

De obicei, Sandy nu le acorda nici un fel de importanță, dar de data aceasta atenția îi fu atrasă de

un titlu aflat pe prima pagină. O străbătu un sentiment de furie și dezgust când citi un titlu cu litere de-o șchioapă:

Pilotul senatorului a declarat: "I-am transportat pe senator și pe blonda sa însoțitoare la capătul unei nopți de pasiune".

Cuvinte îi jucau în fața ochilor. Buzele îi tremurau în timp ce parcurgea articolul în care era descrisă cu lux de amănunte idila pe care o trăise alături de Ken în Fiji.

– Dumnezeule, cum poate fi târâtă în noroi o zi atât de frumoasă, o noapte minunată petrecută alături de persoana iubită, murmură ea cu ochii în lacrimi. Nu reuși să parcurgă decât un sfert din articol înainte de a simți că ceva greu îi apasă pieptul, lăsând-o fără aer.

Ușa se deschise în spatele ei. Sandy lăsă ziarul să-i cadă din mână și se întoarse spre musafir. Ken intră, având aerul unui om fericit. De data aceasta era

îmbrăcat lejer, cu un pantalon subțire de bumbac și un tricou albastru, cu guler. Bărbatul nu sesiză îngrijorarea care se citea pe fața lui Sandy. O cuprinse tandru în brațe, sărutând-o pe obraz:

– Cred că trebuie să-ți dau o veste grozavă, spuse Ken cu vădită satisfacție. Am auzit că peste numai câteva zile întreaga companie de cinema va părăsi vaporul și o dată cu ei și Babs Teller. Nu mai trebuie să așteptăm decât până la Sydney și vom putea apoi respira ușurați. Se pare că finanțatorii au dat faliment, așa că de azi orice filamare va fi întreruptă. O adevărată dramă, nu crezi? glumi bărbatul.

Urmară câteva secunde de tăcere.

– Credeam că este exact vestea pe care o așteptai, reluă el. Să scapi cât mai repede de Babs. Dar ce s-a întâmplat? Mi se pare mie sau ești pe cale să izbucnești în lacrimi?

Sandy se dădu un pas înapoi, arătându-i titlul din ziar

– Uite. Știam că vor mai urma și alte episoade...

– Oh, deci asta e, spuse Ken pe un ton neutru. Se pare că bătrânul nostru pilot nu s-a putut abține

să nu vorbească. Probabil că n-a rezistat tentației de a fi în centrul atenției, spuse liniștit Ken.

– Cine să fie în centrul atenție? I se auzi ca un ecou vocea mirată a femeii. Probabil că reputația ta nu va avea de suferit, în fond lumea te știe drept un cuceritor, dar cariera mea e ruinată. Chiar nu-ți pasă de asta? Nu înțelegi că e la fel de grav ca și când Hartmann ar fi publicat acele poze? Nu înțelegi cât de mult rău îmi face această, această....?

– Bârfă ordinară? o ajută Ken.

– Asta vrei tu să crezi, spuse Sandy cu furie. Nu-și putea crede ochilor și urechilor. Putea fi Ken Rexford atât de nepăsător? Acest articol era un simplu motiv de haz pentru un politician versat ca senatorul Rexford? Câtă nechibzuință din partea lui să trateze astfel un lucru atât de grav, care i-ar putea afecta atât de mult cariera, se gândi Sandy.

– Nu pot să cred că tratezi lucrurile atât de superficial, rupse Sandy tăcerea.

– Cum ai vrea să reacționez? Gândește pozitiv, iubita mea!

– Da, dar..

– Uite, Sandy, spuse bărbatul ridicând vocea. Dacă mai poți avea încredere în mine câteva zile, îți voi explica totul. Îți promit că ne vom repara reputația, a ta și a mea. Peste câteva minute voi avea o întâlnire importantă cu Fitz și Harvey, după care va trebui să trimit o notă telegrafică de maximă importanță. Poți să ai încredere în mine?

– Dă-mi un singur motiv, unul singur.

– Sandy, draga mea...

Dar tânăra femeie simțea cum o furie fără margini o cuprinde:

– Cum poți să-mi ceri așa ceva? Cum îndrăznești? Nu vreau să mă tratezi ca pe o femeie ușoară, care vine și pleacă din viața ta atunci când vrei!

Pentru o clipă, îi veni să-l pălmuiască și să-i întoarcă spatele pentru totdeauna. În schimb, se răsuci pe călcâie, nedorind să-i ofere satisfacția de a o vedea plângând. Se opri în pragul ușii, nehotărîtă. Ken făcu un pas către ea, rămânând în așteptare:

– Sandy, te rog...

Femeia se întoarse înspre el, cu fața luminată de un zâmbet amar:

– Deci, ne-am înțeles, țipă ea dintr-o dată. Trânti cu putere ușa în urma ei, lăsându-l pe Ken fără replică.

– Sandy....

De dincolo, nu se auzi nici un răspuns.

– Sandy, te rog...

Femeia stătea de cealaltă parte a ușii în tăcere, ascultând bătăile în ușă. Lacrimi fierbinți îi șiroiau pe obraji.

– Sandy... majordomul tocmai mi-a adus un mesaj. Trebuie să plec. Operatorul radio e pregătit. Vorbim când mă întorc.

Sandy nu spuse un cuvânt. Totul îi părea foarte clar. Când vor ajunge la Sydney, își va prezenta demisia. Îl va suna pe Foster Milner la Washgington și-i va transmite că nu mai poate fi garda de corp a senatorului.

Capitolul 13

Sandy rămăsese închisă în cabină, în timp ce în celălalt colț al vaporului, Ken se afla într-o reuniune importantă. Nici măcar prezența Ameliei nu reuși să o facă să se simtă bine.

– Am auzit că e și un preot printre pasageri, spuse Amelia de celalată parte a ușii. Eu și căpitanul ne-am decis, așa că tu vei fi domnișoară de onoare.

– Minunat, spuse Sandy. Deschise ușa, își sărută prietena pe obraji, apoi, la fel de rapid, închise ușa la loc.

– Voi fi acolo cu siguranță... mâine, spuse Sandy în timp ce se urca în pat.

Sandy nu dădu atenție nici unuia dintre vizitatori. O ignoră pe femeia de serviciu care vroia să schimbe lenjeria de pat. La un moment dat, hotărî să pună la ușă tăblița pe catre se putea citi "Nu deranjați".

Celor mai insistenți le strigă că nu se simte bine și nu vrea să vadă pe nimeni.

Când se trezi, Sandy realiză că a adormit nu doar toată noaptea dar și dimineața și o bună parte din după-amiază. Nunta avea să înceapă în mai puțin de o oră.

Își făcu un duș rapid și îmbrăcă cea mai elegantă rochie pe care o avea. Lungă, din mătase naturală, care-i scotea în evidență trupul zvelt și bine conturat. În timp ce-și potrivea, în oglindă, părul blond care-i cădea liber peste umeri, i se păru că niciodată cuvintele pe care i le spusese lui Ken cu doar o seară înainte nu erau mai adevărate:

– Sandy O'Hara, nu trebuie decât să te privești în oglindă o secundă ca să-ți devină evident faptul că un bărbat precum Ken nu se poate gândi la tine decât ca la o aventură de o noapte. Cu siguranță, ești frumoasă, dar cu ce te deosebești de acele tinere în compania

cărora senatorul poate fi văzut aproape în fiecare seară la petrecerile mondene și de afaceri? N-ai nici un motiv să te gândești că ai putea deveni vreodată doamna Ken Rexford. Nici măcar unul... își încheie Sandy monologul.

Se întoarse în cabină. Imaginea Ameliei alături de căpitanul Mc Cabe îi apăru în minte. Era bucuroasă că o persoană care-i era dragă avea o a doua șansă la fericire. Părăsind cabina, își spuse cu tristețe:

–Nu voi avea niciodată parte de asemenea fericire.

Străbătând culoarul, privirile îi fură atrase de un morman de ziare mototolite. Le privi pentru o secundă, descoperind titlul care o supărase atât de mult cu o seară înainte. Decise să nu-i mai acorde nici o atenție.

Ceremonia urma să aibă loc în aer liber, în apropierea piscinei, deoarece era locul cel mai larg de pe vas. Undeva în depărtare, se vedea portul Sydney, unul dintre cele mai spectaculoase din întreaga lume. Sandy se grăbi să-și ia locul care i se cuvenea în această ceremonie.

Toată lumea era îmbrăcată în haine de gală. Chiar și marinarii și ospătarii purtau uniformele cele mai bune.

Era o zi superbă, cristalină. De unde se afla, Sandy putea vedea portul înțesat de nave luxoase și oameni care mișunau în toate direcțiile. Cu cât înaintau, blocurile înalte de zeci de metri, și clădirile arhitecturale se dezvăluiau privirilor tinerei femei, oferindu-i un spectacol unic. Încet, încet, descoperea o lume nouă. Era, desigur, o panoramă ideală pentru o nuntă.

Toată lumea bună era adunată în jurul piscinei, începând cu Babs Teller, care își nota ceva grăbită, și terminând cu Rose, Miles și restul actorilor. Ken, în rolul de cavaler de onoare, purta un costum sobru, negru cu mici dungi albe.

Cu puțin înainte ca ceremonia să înceapă, Ken își făcu loc lângă Sandy:

– Încă nu este târziu pentru o nuntă dublă, spuse el râzând.

Tânăra femeie îl privi furioasă, întorcându-i spatele.

– Nu cred că așa ar trebui să se poarte o domnișoară de onoare cu cavalerul său, continuă Ken, luând-o discret de braț.

Sandy îi zîmbi. Încurajat, Ken o sărută.

– Nu vezi că e toată lumea de față? N-o vezi pe Babs cât de sârguincioasă notează totul?

– Cui îi pasă? Crezi că există cineva care crede poveștile ei? În plus, cred că sunt alte lucruri mai importante de citit în ziare, în zilele astea, mai ales, spuse Ken impasibil.

– Habar n-am despre ce vorbești. Nu vreau să mai apară numele meu în nici un scandal. Se desprinse de lângă bărbat cu intenția de a pleca.

– Hei, Sandy, parcă erai aici cu o misiune. Trebuia să stai mereu în preajma mea ca o gardă de corp ce ești.

– De ce? Cred că sunt singura persoană de pe acest vas care ți-ar putea pricinui vreun rău, spuse Sandy în timp ce se îndrepta spre locul unde avea să se desfășoare ceremonia.

Amelia părea mult întinerită într-o rochie deschisă la culoare care se asorta cu părul ei puțin alb pe la tâmple.

– Cum arăt? se interesă mireasa.

– Ești încântătoare, o asigură Sandy.

– Și tu, draga mea. Cu o mișcare, îi agață lui Sandy o floare în piept.

– E o tradiție în familia noastră ca la nuntă fiecare invitat să poarte ceva alb, spuse Amelia cu emoție.

– Acum sunt în regulă, spuse încântată Sandy.

– Ești sigură?

– Ai căpătat sindromul miresei de dinaintea nunții. Fii sigură că toată lumea e fericită pentru tine.

Amelia o prinse pe Sandy de umeri și o privi adânc în ochi:

– Sandy O' Hara, în urmă cu câteva zile mi-ai dat sfaturile care m-au adus pe calea cea bună. Acum vreau să-ți întorc acest bine pe care mi l-ai făcut dându-ți, la rândul meu, un sfat. Nu lăsa grijile și sentimentele de vinovăție să stea în calea fericirii tale. Acel bărbat cu care ai fost căsătorită, ar fi fost de acord cu mine.

– Dar...

– Nici un dar, o întrerupse Amelia. Știu ce vrei să spui. Ești stânjenită de tot scandalul care s-a declanșat

în presă. Ești îngrijorată că fratele meu tratează aceste lucrurile prea superficial. Puțină publicitate negativă nu e un capăt de lume. Cred că a avut dreptate ziaristul care a spus despre Ken că este un Zorro al politicii moderne. Cred că înțelegi ce vrea să spună asta...

– Cred...

– Vrea să spună că sunt mulți ochi ațintiți asupra fratelui meu. De aceea îi convine ca ei să fie atenți mai mult la reputația lui de playboy decât la alte lucruri mai importante. Este doar un paravan, înțelegi?

– Dar, totuși...

Orchestra începu să cânte.

– Nici un dar... spuse Amelia. Îți sugerez să faci același lucru pe care m-ai sfătuit să-ll fac eu însămi. Ascultăți inima, Sandy!

Probabil că Amelia are dreptate, iar acum mi-a dat binecuvântarea ei, se gândi Sandy.

Îl văzu pe Ken care stătea câțiva metri mai încolo cu privirile fixate către cele două femei. Ultimele cuvinte ale Ameliei îi veneau neîncetat în minte. Ce ar fi dacă, totuși... dar nu reuși să-și ducă gândul până la capăt.

Auzi ca prin vis cum preotul îi declară pe căpitan și pe Amelia soț și soție. Când acesta își luă mireasa în brațe pentru un sărut prelung, toată lumea scoase exclamații de bucurie. În timp ce se îndrepta spre camera de zi, Amelia aruncă buchetul de flori în direcția lui Sandy care-l prinse cu o mișcare precisă.

Stânjenită, se întoarse spre Ken, sperând să găsească o îmbărbătare în zâmbetul lui. Spre dezamăgirea ei, îl văzu dispărând alături de Kenneally, care avea o înfățișare gravă. În timp ce majoritatea invitaților se refugiau în camera unde urma să aibă loc dineul oferit de miri, Sandy hotărî să se retragă în camera ei. Fără Ken, nu vedea nici un motiv să sărbătorească.

Capitolul 14

Cum a putut să nu vadă în stiva de ziare din fața ușii sale tocmai acea telegramă?

Aproape cu furie, o despături și citi mesajul:

"Sosesc la Sydney. Data de 19. Orele 16:00, Foster".

Femeia era răvășită de acest mesaj primit de la fostul ei șef din Serviciile secrete. Realiză că se aflau în data de 19. Impacientată, își aruncă ochii pe ceasul de pe noptieră. Indica ora 16:10. Asta însemna că Foster urcase deja la bord. Ce și-a imaginat când a văzut că nu-l aștept? se gândi Sandy sărind din pat.

Năvăli în camera de zi și într-o clipă se afla pe punte. Era aproape sigură că vizita lui Foster avea un

singur scop: s-o anunțe că fusese concendiată. Și asta, desigur, din cauza dezvăluirilor pe care le făcuse Babs Teller și care probabil strârniseră mare vâlvă la Washington. Ei bine, își spune femeia în gând, o să-l scutesc de această neplăcere și-mi voi prezenta eu singură demisia.

Se hotărî să-l aștepte pe punte. Nu vroia să dea impresia că are remușcări față de cele petrecute în timpul croazierei și că ar fi nerăbdătoare să-și ceară iertare.

– Te rog doar să nu plângi, își spuse Sandy.

O mulțime de pasageri și vizitatori se îngrămădeau pe pasarelă într-un du-te-vino de nedescris. Printre ei, nici urmă de Foster Milner, omul care-i încredințase această misiune.

Îi văzu pe actori. Babs Teller cu o servietă, îi făcu cu mâna, adresându-i-se:

– La revedere, draga mea. Transmite-i salutări senatorului.

Sandy ridică o mână, dar gestul i se frânse la jumătate. Era uimită de neobrăzarea ziaristei. După ce mi-a distrus cariera, are tupeul de a mi se adresa ca unei prietene.

Miles și Rose se pregăteau să părăsească vasul. Actorul îi făcu un gest amical cu mâna:

– ... să mă cauți negreșit. Am un contract pentru tine. Am vorbit... strigă actorul, vorbele pierzându-i-se în mulțime.

– Fără publicitate, acest lucru n-ar fi fost posibil, o strigă și Rose.

Mirată, Sandy trebui să le mulțumească și să le promită că îi va căuta. Se pare că lucrurile au mers excelent pentru toți, mai puțin pentru mine, își spuse Sandy.

În mijlocul unui grup de oameni, foarte probabil însărcinați cu protecția și paza, se aflau doi bărbați foarte înalți, cu barbă, îmbrăcați cu hainele tradiționale ale locuitorilor din Mauristan.

Deși nu mai era la curent cu ce se întâmpla în lume, deși nu mai citise ziarele, Sandy intui că acești oameni erau personajele centrale ale războiului de care toată lumea vorbea la Washington înainte de îmbarcarea ei. Ce căutau acești oameni la Sydney, pregătindu-se să urce pe un vas de croazieră?

Sandy se opri ca paralizată. Îl recunoscu pe Foster Milner mergând alături de cei doi. Iar în apropiere îl zări pe colegul său, Gus Flowers.

Femeia urmărea cu atenție grupul de oameni care se îmbarcau. Imediat, acesta fusese luat cu asalt de

jurnaliști. Spre mirarea sa, observă că grupul în care se afla și fostul său șef se îndrepta spre cabina senatorului.

În timp ce treceau pe lângă Sandy, doar Foster se învrednici să-i arunce o privire solemnă:

– Ai făcut o treabă excelentă , zice acesta în treacăt. În același timp, Gus se mulțumi să zâmbească.

Ajunși în fața ușii senatorului, Foster bătu de două ori scurt. Kenneally deschise ușa. După o secundă, Ken apăru în pragul ușii. Senatorul îi îmbrățișă călduros pe cei doi bărbați din Mauristan, poftindu-i înăuntru.

Sandy rămăsese fără grai. Privea năucită către ușa păzită cu strășnicie de gărzile de corp ale înalților oficiali.

– Îmi pare bine că te văd, spuse vesel Gus apărut dintr-o dată lângă ea. Ai făcut o treabă pe cinste.

– Poți fi sigur de asta, spuse Sandy imaginându-și scandalul pe care trebuie să-l fi provocat la Washington.

– Cum? se miră Gus.

– O da, și când te gândești că totul a pornit de la ziarista aceea, Babs Teller.

– Ei asta-i bună se miră Gus. Tocmai a publicat un material care a făcut vâlvă și în care recunoaște că a inventat toate poveștile publicate în ultima vreme pentru a ajuta guvernul american. Chiar nu știi nimic despre asta?

– Habar n-am. N-am mai citit ziarele de multă vreme, spuse Sandy zăpăcită de cuvintele lui Gus. Dar tu și cu Milner ce căutați aici împreună cu reprezentanții din Mauristan?

– Chiar nu știi nimic? repetă bărbatul.

– Dacă nu-mi spui totul cât mai repede... spuse amenințător Sandy.

Gus schiță un zâmbet, apoi declară pe un ton conspirativ:

– Nu ți-a vorbit nimeni despre rolul pe care senatorul l-a jucat în instaurarea păcii în Mauristan? Chiar în acest moment, în spatele acelor uși, cele două facțiuni rivale semnează tratatul de pace. Din acest motiv, eu și Milner suntem aici, la Sydney. Am lucrat alături de Ken timp de mai multe luni fără ca nimeni altcineva să știe. A fost un scenariu perfect. Acest război care a sporit tensiunile între SUA și Rusia s-a terminat cu bine, cu marele ajutor al senatorului. Practic, totul a fost bine pus la punct.

– Vrei să spui, călătoria, întâlnirile din Fiji și Hawaii?

– Sigur. Națiunile Unite au trimis în urmă cu câteva zile o echipă pentru a verifica dacă pământul a fost împărțit în mod echitabil între taberele din sud, respectiv nord. Războiul a fost oprit, iar compania senatorului se va ocupa de exploatarea petrolului din zonă. Din această cauză, Ken a fost nevoit să renunțe, cel puțin pentru o vreme, la politică.

Lui Sandy nu-i venea să creadă ce auzea. Dar Gus continua nestingherit:

– Chiar nu știai nimic? Probabil că asta face parte din politica lui Milner ca gărzile de corp să nu știe mai mult decât strictul necesar.

– Politica, zici?

– Oricum, am aflat cât de bine te-ai descurcat în două situații limită.

Apoi, cu o lumină ciudată în ochi:

– Te pomenești totuși că prima poveste a lui Babs Teller, romanța aceea dintre tine și Ken, idila de pe insula tropicală, te pomenești că a fost adevărată.

Sandy simțea mânie și indignare, deopotrivă:

– Asta rămâne de văzut, i-o reteză ea lui Gus.

– O.K. Te las! Sper să ne vedem mai încolo.

Femeia era descumpănită. În sfârșit, aflase adevărul. Știa foarte precis de ce-i acordase Ken atâta atenție, de ce făcuse dragoste cu ea. Știa, de asemenea, de ce senatorul n-a fost supărat atunci când Babs Teller a publicat acele articole. Nu fusese nimic real, ci doar un scenariu. Ken încercase să atragă atenția presei și să facă din legătura lui cu Sandy subiectul principal al ziarelor de scandal. Fusese paravanul perfect, de asta era sigură.

Dintr-o dată, ușa cabinei lui Ken se deschise larg. Presa năvăli pentru a-i imortaliza pe cei trei ambasadori ai păcii. Ken răspundea cu amabilitate și răbdare tuturor întrebărilor.

Furia puse stăpânire pe Sandy. Îl văzu pe Milner înaintând prin mulțime spre ea. Cu siguranță, acum nu i se va mai cere demisia. Tocmai de aceea, femeia era decisă ca să facă ea însăși acest pas.

– Sandy O'Hara, spuse Milner cu afecțiune. Ne-ai făcut să fim mândri de tine. Cred că meriți să te odinești pentru tot restul croazierei. Ca și senatorul, de altfel. Ia-o ca pe un concediu cu plată. L-am rugat pe Gus să fie garda de corp a lui Ken.

– Îți mulțumesc.

Fostul șef îi zâmbi și se întoarse pentru a răspune interpelărilor unor ziariști.

Sandy se simțea la capătul puterilor. Își făcu loc prin mulțime spre cabina sa.

Văzând un teanc mare de ziare, le ridică grăbită și trânti ușa în urma ei.

Așeză ziarele pe podea și rămase absentă cu privirile pe pereți. Ce trebuia să facă? În fond, își petrecuse două luni alături de un om care o folosise fără scrupule pentru a-și atinge scopurile. Nu fusese decât o momeală pentru presă și nimic mai mult. Aceste gânduri o epuizau. Când brusc, ușa fu dată la perete și Ken apăru în prag.

Capitolul 15

– Ce vrei? spuse Sandy cu ostilitate. Am impresia că de acum înainte te vei putea descurca și singur. Locul e plin de gărzi de corp, de altfel.

Dar Ken stătea impunător, privind-o drept în ochi.

– Ziarele... începu Ken, n-ai citit nici unul nu-i așa? întrebă el cu duioșie.

– Nu vreau să citesc lucruri inventate despre o blondă sexy și nici știri despre oameni care aduc pacea în lume. Pur și simplu nu mă interesează.

– Ți-am promis că voi clarifica lucrurile atunci cînd totul se va sfârși. Vocea lui Ken era a unui om epuizat dar mulțumit. Se așează lângă ea pe pat.

– A fost extrem de important ca nici o persoană de pe acest vas, în afara lui Fitz și Harvey, să nu știe care

e de fapt misiunea mea. Nimeni nu trebuia să aibă nici cea mai vagă idee la ce folosesc acele întâlniri pe care le-am avut.

– Nici măcar propriul său bodyguard?

– Nici măcar. Nici Amelia, care bănuia anumite lucruri. Nu i-am dezvăluit adevăratul motiv al acestei călătorii. Aceste negocieri au fost încheiate cu succes pentru că s-au făcut departe de ochii presei și într-un loc neutru.

– O, nu, nu mă poți duce așa. Presa a stat deoparte de misiunea pentru că tu i-ai pus pe o altă pistă. Ai oferit suficiente informații ziarelor de scandal, despre cum ai avut o relație cu o femeie blondă, despre cum ai făcut dragoste cu ea în inima junglei, se răsti Sandy.

Ken nu spuse nimic. O cuprinse după umeri.

– Sandy, ascultă-mă! Nu pot, din păcate, nega că ai pe undeva dreptate. A fost ideea lui Harvey să momim presa cu o poveste de dragoste. Când a spus că ne-a văzut din elicopter făcând dragoste, nu era sigur de acest lucru. Dar i-a plăcut ideea. Apoi, Harvey a avut ideea să-i furnizeze unui

jurnalist american important informații picante despre noi. Strategia a funcționat perfect. Presa a tras concluzia că singurul meu scop în această croazieră ești tu.

– Deci, te-ai folosit de mine pentru a-ți împlini ambițiile politice, conluzionă Sandy cu amărăciune.

– Nu a depins de mine, Sandy. A fost doar ideea lui Harvey. Iar Babs Teller a fost de acord să intre în joc. Din acel moment, n-am mai putut face nimic pentru a-ți proteja reputația. Apoi, lucrurile au început să se complice: telefoane, mesaje și toate celelalte. Cât despre ceea ce s-a întâmplat în Fiji... sunt gata să admit că, printr-o conjunctură, totul s-a transformat într-o momeală pentru presă. Dar eram sigur că foarte curând voi avea ocazia să îndrept lucrurile.

– Să îndrepți lucrurile, acum când reputația mea a fost pătată cu noroi, replică mânioasă Sandy.

– Dacă n-ai citit ziarele pe care văd că le ai în cabină, înseamnă că nici nu le-ai deschis. Și atunci n-ai avut cum citi mesajele pe care ți le-am strecurat în interiorul paginilor, spuse Ken resemnat.

– Despre ce mesaje vorbești? întrebă mirată Sandy.

Ken se aplecă, luă câteva ziare, le scutură și, spre surprinderea ei, din ele căzură mai multe bilețele scrise de mână.

– Privește, spuse sec Ken, ridicând unul dintre bilețele. Îmi pare rău că a trebuit să afli ultima toată această poveste. Și mai ales că ți-am rănit sentimentele. Nu am vrut să se întâmple așa. Nu am plănuit nici să mă îndrăgostesc de tine ca un puștan. Ca să nu mai vorbesc de insitențele lui Kenneally pentru a-ți cere mâna cât mai curând.

– Dragoste? Căsătorie? Bângui Sandy.

– Citește mesajele pe care ți le-am scris. Uite-le aici.

Sandy văzu că toate conțineau același mesaj: "Fii soția mea. Fii soția mea! Iubita mea Sandy, fii soția mea."

Bărbatul îi cuprinse talia cu mâna. Priveau acum pe fereastră luminile portului și forfota oamenilor de pe punte.

– Hotelurile pe care intenționai să le construiești sunt tot o invenție pentru presă?

– Nu, zîmbi Ken. Într-o zi, ne vom ocupa și de asta. Mai întâi trebuie să ne luăm toate măsurile că nu vom perturba viața oamenilor.

O sărută, mai întâi tandru, apoi cu o pasiune din ce în ce în ce mai intensă. Sandy se simțea în al nouălea cer, văzând cum în ochii bărbatului străluceau luminile dragostei.

– Mai am o singură întrebare, Ken. Atunci, când ne-am întâlnit prima oară în camera de serviciu de la Capitoliu. De ce m-ai sărutat?

– A fost lucrul cel mai înțelept, mai spontan și irațional pe care l-am făcut în viața mea.

Sfârșit